

51

"ห้องรับรองแขกอยู่ไกลเกินไป" หลังพาเงินสี่เหนียงออกจากโรงแสดงละครแล้ว สาวใช้หันมาหาหรือ "ร่มไม้ในเรือนปลูกดอกไม้ก็มีตั้งนุ้มอยู่และใช้ฉากบังลมล้อมไว้ เดินสูหยินไปพักผ่อนที่นั่นเป็นอย่างไร เจ้าคะ"

เงินสี่เหนียงมองหาเจียนเหวินเจียนอู๋ไปทั่ว ก่อนจะถามขึ้น "เหวินเกออยู่เกอล่ะ"

เจียนเหวินเจียนอู๋ไม่ชอบคำร้องในละครที่ตั้งโหวกเหวก เข้าไปดูได้ไม่ถึงหนึ่งเคอก็ครั้นเนื้อครั้นตัวไปหมด เงินสี่เหนียงจะอยู่เป็นเพื่อนสูหยินผู้เฒ่าเขียว จึงให้ชีวิตีพาพวกเขาออกไปเล่นในสวน

"คุณชายทั้งสองตามเหล่าคุณชายในจวนไปที่สวนให้ถึง* เจ้าคะ" สาวใช้คนหนึ่งตอบ "ตอนไปสั่งให้บ่าวรออยู่ที่นี้เพื่อบอกท่าน อีกประเดี๋ยว

* ให้ถึง หรือ Chinese Flowering Crapapple เป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ล ดอกมีทั้งสีขาว สีม่วงอ่อน และสีแดง

พวกเขาก็กลับมาแล้ว"

"สูหยินไปนั่งพักข้างหน้าก่อนเถอะเจ้าคะ" ตงจวีชี้ไปยังร่มไม้ดอกครีมี
ข้างหน้า

เห็นเงินสี่เหนียงพยักหน้า สาวใช้คนหนึ่งจึงวิ่งไปหยิบแก้วอิ
เพ็งจะนั่งลงเจียนเหวินก็วิ่งกลับมาเหยื่อทวมศีรษะ

"ท่านแม่ ท่านแม่!" เขาหน้าซีด "ปีศาจ ปีศาจจะแย่งหุ่นไม้ของข้า!"
เจียนเหวินน้ำเสียงสิ้นเครื่องพลางโผล่เข้าสู่อ้อมกอดนาง "ลูกน้องชายตี
จนวิ่งหนีไป!"

โลกนี้จะมีปีศาจได้อย่างไร จะต้องเป็นใครแก๊งปลอมเป็นผี
มาหลอกพวกเขาแน่! เงินสี่เหนียงกวาดตามองสาวใช้ในจวนสกุลเจ็ง
ด้วยสายตาคมกริบทันที

แต่ละคนต่างหันมองหน้ากันไปมา

เงินสี่เหนียงเห็นพวกนางทำหน้าที่งุนงงไม่รู้เรื่องก็ลอบประหลาดใจ

"ท่านแม่ ท่านแม่!" เจียนอู่ตามหลังมา "ข้าเจอปีศาจต้นหลิว!"
น้ำเสียงหอบแฮกมีทั้งความตื่นเต้นและความหวาดหวั่น เจียนอู่โผล่เข้าสู่
อ้อมกอดเงินสี่เหนียง ร่างกายยังคงสั่นระริก

"เกิดอะไรขึ้น" นางตบตัวลูกพลางเงยหน้ามองพวกชีวจวีที่ตามอยู่
ข้างหลังอย่างเหนื่อยหอบ

"เหวินเกออยู่เกอเล่นอยู่ในลาน เจอพวกคุณชายชวนไปเตะลูกหนัง
ที่สวนให้ถึงจึงตามไปเจ้าคะ..." ชีวจวีเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง
"ลูกหนังหล่นเข้าไปในเรือนข้างๆ ประตูข้างลงกลอนไว้ กำแพงก็สูงเกินไป
ทุกคนป็นข้ามไปไม่ได้ เหวินเกออยู่เกอเลยเข้าไปเก็บ..." เจียนเหวินเจียนอู่

ตัวเล็กก็จริง แต่เล่าเรียนวิชายุทธ์มาเกือบปี อีกทั้งวิชาที่เรียนยังเป็น
 กระบวนท่าเก่าที่องค์ลั่นของฝั่งสี่อาน การปีนกำแพงสำหรับพวกเขา
 แล้วเป็นเรื่องเล็ก "พวกบ่าวรออยู่ข้างนอก ได้ยินเหินเกอตะโกนเสียงดัง
 ว่าปีศาจและปีนกำแพงออกมา หลังจากนั้นนี่ก็ออกมา แล้ว
 ทุกคนก็วิ่งกลับมาพร้อมกันเจ้าคะ" เจียนอู่ใจล้ามาตั้งแต่เด็ก อย่างที่
 สี่เชวี่บอกไว้ว่าเอาดี* ของเขาออกมาตากแห้งยิ่งใหญ่กว่าฟักทองด้วยซ้ำ
 แม้แต่เขาขงตงใจลัวขนาดนั้น พวกชีวจิวี่ไหนเลยจะกล้าเข้าไปสำรวจดู
 ให้รู้แจ้ง อีกทั้งพวกนางก็ไม่มีทางปีนกำแพงเข้าไปได้อยู่แล้ว ทุกคน
 จึงพากันวิ่งกลับมาอย่างอกสั่นขวัญแขวน

ประตูลงกลอน อีกทั้งยังมีกำแพงล้อม แสดงว่าที่นั่นเป็นเขตหวงห้าม
 เป็นเจียนเหินเจียนอู่บ่มบ่ามบุกเข้าไปเห็นอะไรที่ไม่สมควรเห็นเอง หาใช่
 คนของจวนสกุลเจิ้งตั้งใจชู้พวกเขาให้กลัว เงินสี่เหนียงลอบพรุณหายใจ
 อย่างโล่งอก เงยหน้ามองสาวใช้ของจวนสกุลเจิ้ง "ด้านข้างนั้นเป็นเรือน
 อะไร มีใครอาศัยอยู่"

เหล่าสาวใช้พากันส่ายหน้า

"ที่นั่นเป็นเขตหวงห้าม บ่าวไม่เคยเข้าไปเจ้าคะ" สาวใช้ชุดเขียวตอบ

"เป็นเรือนที่ว่างเปล่า ข้างในไม่มีคนอยู่!" เด็กชายวัยหกเจ็ดขวบ
 ที่วิ่งตามเจียนเหินเจียนอู่ตอบกลับมา

"ไม่ใช่!" เด็กชายวัยห้าหกขวบอีกคนแย้ง "ข้าเคยได้ยินเสียงเด็ก
 ร้องให้ดังมาจากข้างใน!"

เงินสี่เหนียงเห็นเจียนเหินเจียนอู่สงบลงแล้ว จึงปล่อยพวกเขา

* 'ดี' ในที่นี้หมายถึงอวัยวะ ในภาษาจีนตัวอักษรที่แปลว่า 'ดี' นอกจากเป็นอวัยวะหนึ่งในร่างกายแล้ว ยังหมายถึง
 ความกล้าหาญ

และก้มตัวลงจับตัวเด็กชายที่เล็กกว่า "เจ้าชื่ออะไร" น้ำเสียงเอื้ออาทรสนิทสนม "ในเมื่อเป็นเขตหวงห้าม แล้วเจ้าได้ยินเสียงร้องให้ได้อย่างไร" ก่อนจะถามต่อทันที "ในสวนไต้งหรือ ที่นั่นไม่ใช่เขตหวงห้ามหรือ"

"สวนไต้งไม่ใช่เขตหวงห้าม แต่เป็นเรือนชมสวนซึ่งอยู่ข้างๆ ที่ห้ามเข้าไปเจ้าคะ" สาวใช้อธิบาย

"ข้าชื่อชวยเกอ!" เด็กชายตอบเสียงใส "ตรงนั้นมีรูสามารถมุดเข้าไปได้ ข้าได้ยินเสียงร้องให้เลยมุดเข้าไปดู ข้างในมีดอกไม้เต็มไปหมด อีกทั้งยังมีแม่น้ำเล็กๆ ด้วย สวยงามมาก"

"แล้วเจ้าเคยเห็นปีศาจหรือไม่" เงินสี่เหนียงถาม

ชวยเกอส่ายหน้า "ไม่เคย" เขาอธิบาย "พอข้าเข้าไปก็ถูกผู้คุ้มกันไล่ออกมาทันที"

สาวใช้จวนสกุลเจ้งหน้าซีดเผือด...มีคนเอาไปล็อกกันใหญ่แล้ว

เงินสี่เหนียงเข้าใจเรื่องราวความเป็นมาคร่าวๆ ในที่สุด นางเห็นเจียนเหวินเจียนอู่กำลังเบิกตาฟังทุกคนคุยกัน นางจึงตบหลังพวกเขาถามว่า "ปีศาจหน้าตาเป็นอย่างไร" น้ำเสียงแผ่วเบานุ่มนวล ผ่งด้วยกลิ่นอายแห่งความสงบ

ทุกคนเงยบกริบ กลันใจมองมาที่เจียนเหวินเจียนอู่ เมื่อครู่มีแต่ตกใจกับเสียงร้องของพวกเขาและวิ่งหนีตามกันมาอย่างไร้สติ ทุกคนจึงยังไม่รู้ว่าเจียนเหวินเจียนอู่เจออะไรในเรือนด้านข้างกันแน่

"ร่างกายเต็มไปด้วยเกล็ดปลา!" เจียนเหวินตอบและส่ายหัว "ดูเหมือนเป็นเปลือกไม้มากกว่า เขาโผล่ออกมาแย่งหุ่นไม้ของข้า ข้าตกใจเลยไม่ได้สังเกตให้ชัดเจน" เล็นจงซิ่นเพิ่งจะมอบหุ่นไม้ที่ขยับได้ให้

เจียนเหวินเจียนอยู่ยังไม่เบื่อ สองวันมานี้แม้จะออกมาข้างนอกก็ต้อง
เอามาด้วย เมื่อครู่ตอนตะลุกหนึ่งพวกเขาแขวนไว้กับเธอ

"เป็นเปลือกไม้!" เจียนอยู่ตอบอย่างมั่นใจ "ไม่สวมเสื้อผ้า ผิวแห้งแตก
เป็นริ้วๆ ดูเหมือนเกล็ดปลา"

"มีตา มีจมูก มีปากหรือไม่ว" เงินสี่เหนียงถาม

"มี เหมือนคนเลย แต่อัปลักษณ์มาก ใบหน้าก็ลอกเป็นชั้นๆ" เจียนอยู่
พูด "พอเห็นเขาแยงหุ่นไม้ของพี่ชาย ข้าเลยใช้ลูกหนึ่งตีเขา เขาหันหลัง
วิ่งหนีไป ข้ายังเห็นก้นเปลือยๆ ของเขาด้วย!"

หน้าตาเหมือนคน ตกใจจนวิ่งหนีไป แสดงว่าเขารู้จักความกลัว
มีเจ็ดอารมณ์หกประการ เขาเป็นคน!

สามารถแยงชิงสิ่งของได้ แสดงว่าเขายังเป็นเด็กที่ไม่ประสีประสา
เห็นกันแสดงว่าเขาไม่ได้สวมเสื้อผ้าจริงๆ

เงินสี่เหนียงขมวดคิ้ว ข้อเท็จจริงเหล่านี้ขจัดความเป็นไปได้ที่
คนจงใจแต่งหน้ามาหลอก หรือว่าจะจะเป็นเด็กที่ผิวหนึ่งเหมือนเปลือกไม้
จริงๆ แต่โลกใบนี้จะมีคนที่เป็นแบบนั้นได้อย่างไร เปลือกไม้พวกนั้น
สามารถให้ความอบอุ่นได้จริงๆ หรือ อากาศหนาวขนาดนี้ก็ไม่ต้องสวม
เสื้อผ้าหรือไร

"หรือว่าจะมีปีศาจจริงๆ เจ้าคะ" พวกชีวจิวี่ตะลึงงัน

เงินสี่เหนียงเห็นทุกคนหน้าซีด ออกสิ้นขวัญแขวน จึงค่อยๆ ลูกขึ้น
"ทุกคนแยกย้ายได้แล้ว เหวินเกออยู่เกอตาฝ้าตาไปเอง" น้ำเสียงเรียบเฉย
แฝงการยืนยันอย่างไม่มียอมให้ปฏิเสธ พวกคุณชายของจวนสกุลเจิ้งที่เดิม
ไม่ได้เห็นอะไรอยู่แล้วพยักหน้าตามโดยไม่รู้ตัว มีเพียงเจียนอยู่ที่ตัวแข็ง

และเงยหน้าขึ้นทันใด

เขาจะตาฝ้าแต่ได้อย่างไร เขาเห็นชัดเต็มสองตา! ขณะกำลังจะกล่าวแย้ง เงินสี่เหนียงก็โอบเขาไว้ ครั้นเห็นสายตาที่มารดามองมา เจียนอุกก็กลืนคำพูดที่มาถึงปากลงท้องทันที

"ทุกคนแยกย้ายเถอะ" เงินสี่เหนียงมองพวกสาวใช้ที่ยืนล้อมพวกนางนึ่งเหมือนถูกมนตร์สะกด "ยังไม่พนายของพวกเจ้ากลับไปอีก จะรอให้เจ้จัฐหยินโมโหหรือ" หากนางเดาไม่ผิด ถ้าเจ้จัฐหยินรู้ว่าคุณชายเหล่านี้อาศัยช่วงที่ในจวนวุ่นวายกำลังคนไม่พอลอบไปที่เขตหวงห้าม อีกทั้งยังปล่อยให้คนนอกอย่างพวกนางเห็นสิ่งที่ไม่สมควรเห็นเข้า เจ้จัฐหยินจะต้องโกรธมากเป็นแน่

ตามคาด พอสิ้นเสียงเงินสี่เหนียง สาวใช้แต่ละคนตกใจจนหน้าเผือดสี ต่างพากันโน้มหน้าคุณชายของตนให้รีบแยกย้ายกัน

หากจะพูดถึงเรื่องเล่น บรรดาคุณชายในจวนสกุลเจ้จไม่มีใครมีความคิดแผลงๆ เท่าเจียนเหวินเจียนอุกที่เติบโตในชนบท บวกกับเด็กสองคนนี้พูดจาวนารัก มีแรงดั่งดูดให้คนเข้าใกล้มาแต่กำเนิด ทุกคนต่างไม่อยากแยกกับเจียนเหวินเจียนอุก แต่เห็นเงินสี่เหนียงมีสีหน้าเคร่งขรึม ส่วนเจียนเหวินเจียนอุกก็ยืนเสียบอยู่ข้างนางอย่างเพื่อฟังพวกเขาถึงได้จากไปอย่างผิดหวัง

"เข้าไม่ได้ตาฝ้าต เป็นปีศาจจริงๆ" พอทุกคนจากไปแล้ว เจียนอุกก็รีบอธิบายกับเงินสี่เหนียง เขาคิดถึงตำนานไอ้ขี้วและเสริมอีกคำ "เป็นปีศาจตันหลิว!"

เงินสี่เหนียงขำพริต "เขาจะกินเจ้าหรือ"

"เขากลับช้า!" เจียนอุโพล่งออกมา

"ปีศาจล้วนกินคน จะกลัวคนได้อย่างไร" เงินสี่เหนียงย้อนถาม

"เอ่อ..." เจียนเหวินเจียนอุเกาหัว สายตายังแฝงความหวั่นหวาด

เงินสี่เหนียงคิดถึงนิทานเรื่องเงาคันธนู ฐในถ้วย* เกรงว่าหาก
ปริศนานี้ไม่คลี่คลาย ในใจของเด็กสองคนจะมีเงาดำติดอยู่ตลอดไป
คิดได้เช่นนั้นางจึงโบกมือไล่สาวใช้จวนสกุลเจิ้งออกไปและจุมมือเจียนเหวิน
เจียนอุ พุดเสียงค่อยว่า "ไป พวกเราไปดูกันอีกครั้ง"

เจียนเหวินเจียนอุตัวแข็งที่อ

"ข้าจะไปหาท่านพ่อ ให้ท่านพ่อมาจัดการปีศาจ!" เจียนอุหมุนตัว
จะวิ่งไป

แต่ถูกเงินสี่เหนียงคว้าไว้ "ปีศาจกลัวเจ้ามิใช่หรือ" นี่ต้องเป็น
ความลับของจวนสกุลเจิ้งแน่ ถูกเจียนเหวินเจียนอุโพล่งออกไปต่อหน้า
สาวใช้แบบนี้ก็น่ากระอักกระอ่วนใจมากอยู่แล้ว ขึ้นพล้อยให้พวกเขาไป
โพนทะนาเรื่องนี้ในโรงรับแขกด้านหน้าอีก เกรงว่าราชบัณฑิตเจิ้งจะต้อง
คลุ้มคลั่งเป็นแน่

เจียนอุหน้าแดงก่ำทันใด ปีศาจตกใจวิ่งหนีไปเพราะเขาก็จริง แต่
เมื่อครู่เขาเองก็กลัวเหมือนกัน เพียงแต่เห็นพี่ชายถูกรังแกถึงได้จำใจ
พุ่งออกไปช่วยเท่านั้น ปีศาจหนีไปแล้ว เขาเองก็ตกใจวิ่งหนี ตอนนี
ให้กลับไป ในใจเขารู้สึกหวาดผวาวจริงๆ

"มีแม่อยู่ ไม่เป็นไรหรอก" เงินสี่เหนียงยิ้มพลางขยี้ผมเขา

* มีเรื่องเล่าว่าชายผู้หนึ่งไปเป็นแขกที่บ้านหลังหนึ่ง เจ้าของบ้านนำสุราจอกหนึ่งมาต้อนรับ เนื่องจากผนังฝั่ง
ตรงข้ามมีธนูคันหนึ่งแขวนอยู่และสะท้อนเงาลงในถ้วยจนดูเหมือนงู ชายผู้นั้นจึงไม่กล้าดื่มสุรา ภายหลังกลายเป็น
เป็นตำนานที่หมายถึงบุคคลที่หวาดระแวงเรื่องที่ไม่มียูจริง

"ข้ากลัวเขาจะกินท่านแม่" เจียนอุ้งตั้งแขนเสื้อนางไม่ยอมปล่อยให้
"ไม่หรือก หากอุ้งขอของแม่เอาชนะเขาไม่ได้ ยังมีอาเฝงสี่อซานอีก"
เงินสี่อเหนียงกวาดตามองไปทั่ว คิดในใจว่า เฝงสี่อซานหายไปในขณะ
ถึงอย่างไรก็เป็นคุณหาสน์ของผู้อื่น พวกจี๊ไหวเฟิงไม่สะดวกจะติดตาม
เข้ามา แต่ด้วยความเป็นห่วงเจียนเหวินเจียนอุ้ง เงินสี่อเหนียงจึงให้
เฝงสี่อซานปิดบังร่องรอยและตามมาอย่างลับๆ ต่อให้คนเยอะแค้ไหน
แต่เจียนเหวินเจียนอุ้งตกใจขนาดนี้ เขาก็ควรจะโผล่หน้าออกมาช่วย
ตรวจสอบบ้าง เงินสี่อเหนียงนึกสงสัยในใจขณะพาเจียนเหวินเจียนอุ้ง
เดินไปข้างหน้า

พวกชีวิตวีตงจิวเองก็ตกใจจนแข่งซาอ่อน เดิมที่ยังลังเล แต่เห็น
เงินสี่อเหนียงมีสีหน้าสุขุมมีเป้าหมายคง จึงรีบก้าวตามไปอย่างรวดเร็ว

"ตรงนี้แหละ!" เจียนอุ้งเหมือนเดินจงตั้ง แยกแยะภูมิประเทศเก่ง
มาตั้งแต่เด็ก เส้นทางที่เคยเดินผ่านแม้เพียงครั้งเดียวก็จดจำได้ เขาพา
เงินสี่อเหนียงเดินตัดสวนดอกไม้และอ้อมประตูวงจันทร์สองประตู
อย่างคุ่นเคย ก่อนจะมาถึงสนามหญ้าแห่งสี่เหลี่ยมและซีกกำแพงตรงหน้า
ที่สูงสามซี้เยะพลางพูด

เงินสี่อเหนียงพิจารณาอยู่นาน กำแพงนี้นางปีนข้ามไปไม่ได้แน่

"ตรงนั้นมีประตูข้าง แต่ลงกลอนไว้" เจียนเหวินซี้ไปทางด้านตะวันออก

พอมาถึงหน้าประตูข้างบานนั้น ทุกคนต่างอึ้งงัน กุญแจเหล็ก
ตัวใหญ่บนบานประตูขึ้นสนิมแล้ว เห็นได้ชัดว่าไม่ถูกเปิดมาเนิ่นนาน

"ฮูหยินอยากจะเข้าไปหรือ" ขณะที่เงินสี่อเหนียงพิจารณากุญแจเหล็ก
และลังเลว่าจะถอดใจดีหรือไม่นั้น เฝงสี่อซานปรากฏตัวออกมา

"เมื่อคุณเจ้าหายไปไหน" น้ำเสียงของเงินสี่เหนียงเย็นชาเล็กน้อย
 "เห็นคุณชายทั้งสองตกใจ ผู้น้อยจึงบุกเข้าไป" ตอนนั้นเฟิงสี่ชาน
 คิดว่ามีคนแก่งลมหอกเจียนเหวินเจียนอุให้ตกใจกลัว "กว่าจะสำรวจ
 จนทั่วและออกมา คุณชายก็ไปหาฐุหยินแล้ว เห็นข้างกายฐุหยินมี
 ผู้คนมากมาย ผู้น้อยจึงไม่กล้าปรากฏตัว"

"แล้วอาเฟิงเห็นปีศาจหรือไม่" เจียนเหวินเจียนอุถามเป็นเสียงเดียวกัน
 ก่อนจะหันไปมองเงินสี่เหนียง

เฟิงสี่ชานส่ายหน้า "ตอนข้าเข้าไปไม่มีอะไรทั้งนั้น" เขามอง
 เงินสี่เหนียง "เมื่อครู่นี้ผู้น้อยก็เดินวนดูอีกรอบข้างในไม่มีใครเลย"

"กุญแจตัวนี้เจ้าเปิดได้หรือไม่" เงินสี่เหนียงถาม

"ได้" เฟิงสี่ชานพูด เขาใช้เวลาไม่นานก็ไขกุญแจได้อย่างง่ายดาย

"อาเฟิงร้ายกาจจริงๆ!" เจียนอุเห็นแล้วเข้าไปเกาะติดเขาแจทันที
 "พวกรุ่นอาเฟิงสอนข้าไขกุญแจบ้างได้หรือไม่"

เฟิงสี่ชานหันไปมองเงินสี่เหนียง เห็นนางไม่แสดงท่าทีอะไร
 จึงพยักหน้า "ได้! แต่บอกไว้ก่อนว่าห้ามเอาไปใช้ขโมยของหรือทำเรื่อง
 ไม่ดีเป็นอันขาด"

"ข้ารู้แล้ว!" เจียนอุผงกหัว

เงินสี่เหนียงทิ้งให้พวกตงจวีรออยู่หน้าประตูและพาเจียนเหวิน
 เจียนอุกับเฟิงสี่ชานผลักประตูเข้าไปในเรือนชมวสันต์

นางทอดสายตามองไปพลงสุดหายใจอย่างตระหนกเล็กน้อย
 เป็นอย่างที่ยุ่ยเกอบบอกจริงๆ ในนี้มีต้นไม้ดอกไม้เต็มไปหมด ไม่ใช่สถานที่
 รกร้างอย่างที่คิดเอาไว้ ลานกว้างมาก สายน้ำเล็กต้นค่อยๆ ไหลจาก

ทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตก กลางแม่น้ำมีสะพานโค้งหินอ่อนสีขาว
ที่สร้างอย่างมีเอกลักษณ์พาดอยู่ ห่างไปไม่กี่กิโลมีป่าไผ่สีเขียวและ
ภูเขาจำลองสงบเงียบ มีศาลารับลมและม้านั่งหิน มีแปลงดอกไม้และ
ต้นไม้ที่ให้ร่มเงา ดูเหมือนคฤหาสน์สำหรับพักผ่อนของพวกเศรษฐีที่มีบ้าน
"ปีศาจโผล่มาตรงนั้น" เจียนเหวินชี้สันนามหญ้าข้างภูเขาจำลองที่
เริ่มแห้งเหลือง "ลูกหนังตกไปอยู่ตรงนั้น ข้าไปเก็บ แล้วปีศาจก็พุ่งเข้ามาจาก
ข้างหลังภูเขาจำลอง" เจียนเหวินเล่าพลางซุกตัวเข้าไปในอกเงินสี่เหนียง
อย่างอดไม่ได้

เงินสี่เหนียงจูงมือเขาพาเดินเข้าไป

"บริเวณนี้ผู้น้อยตรวจดูแล้ว ไม่เห็นปีศาจที่เหวินเกอพูดถึงขอรับ"
เฟิงสี่ซ่านเดินตามเงินสี่เหนียงและวนรอบภูเขาจำลองหนึ่งรอบ

เงินสี่เหนียงมุ่นคิ้ว จะเป็นไปได้อย่างไร วิชาตัวเบาของเฟิงสี่ซ่าน
เป็นหนึ่งในไม่มีสองในใต้หล้า เขาได้ยินเสียงร้องตะโกนของเจียนเหวิน
เจียนอุกักบุกเข้าไปทันที เวลาแค่ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น เด็กวัยไล่เลี่ยกับ
เจียนเหวินเจียนอู่จะเคลื่อนไหวได้เร็วสักเพียงใด ถึงขั้นหนีไปได้ภายใต้
สายตาของเฟิงสี่ซ่าน!

เงินสี่เหนียงกวาดตามองไปรอบๆ อีกครั้ง ให้ตายนางก็ไม่เชื่อว่า
เด็กคนหนึ่งจะวิ่งได้เร็วขนาดนั้น

"ป่าไผ่ แปลงดอกไม้ ศาลา ผู้น้อยตรวจสอบทั้งหมดแล้ว" เฟิงสี่ซ่าน
มองตามสายตาของเงินสี่เหนียงไปไกลๆ บนหน้าผากมีเหงื่อเย็นผุดซึม
ออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ "หรือว่าจะเป็นปีศาจจริงๆ" หากเป็นคนจะหายไป
ปุบปับได้อย่างไร "เว้นแต่ชั้นลอยตรงนั้นที่ผู้น้อยไม่ได้ไป" เฟิงสี่ซ่าน

ขึ้นไปยังอาคารไม้สองชั้นรูปทรงประณีตหลังหนึ่งที่ตั้งอยู่ไกลๆ ห่างจากที่นี้หลายร้อยจั้ง ตอนนั้นเขาคิดว่าอีกฝ่ายเคลื่อนไหวเร็วเพียงใดก็ไม่มีทางหนีไปถึงที่นั่นได้ในเวลาชั่วอึดใจ "หรือว่าจะให้ผู้น้อยลองไปตรวจสอบดู"

เงินสี่เหนียงหรือตามองไป ชั้นลอยนั้นอยู่ห่างออกไปหลายร้อยจั้ง ตรงกลางมีต้นไม้สีเขียว ภูเขาจำลอง และแปลงดอกไม้คั่นอยู่ เส้นทางคดเคี้ยววกวน แม้แต่เฟิงสี่ชานเองก็ไม่อาจรับรองได้ว่าจะสามารถเห็นตัวไปถึงที่นั่นได้ในเวลาชั่วอึดใจ เด็กคนหนึ่งยังเป็นไปไม่ได้แน่นอน นางสายหน้าและกล่าวตอบ "ช่างเถอะ"

บนชั้นลอยห่างออกไปมีดวงต่าน่ากลัวคูหนึ่งมองมาทางนี้ เห็นพวกเงินสี่เหนียงเดินวนรอบหนึ่งก่อนจะออกไปทางประตูข้าง เขาถอนหายใจโล่งอก "สั่งให้คนกลับมาเถอะ!"

สาวใช้รับคำและถอยออกไปเงียบๆ

เงินสี่เหนียงพบนายหญิงใหญ่สกุลเจิ้งที่ได้ข่าวและเร่งรุดมาที่หน้าประตู

พอเห็นนาง เฟิงสี่ชานเบี่ยงตัวหลบและหายไปไม่เห็นแม้แต่เงา

"งานเลี้ยงจะเริ่มขึ้นแล้ว ข้าตามหาเสี้ยนฮูหยินอยู่ตั้งนาน" นางคล่องแคล่วเงินสี่เหนียงอย่างสนิทสนม "พวกเรารีบไปเถอะ ขึ้นช้ากว่านี้มารดาคงได้ตำหนิซ้ำแน่" นางประคองเงินสี่เหนียงเดินไปข้างหน้า ด้วยสีหน้าปกติ ไม่เอ่ยถามสักคำว่าทำไมพวกนางถึงมาอยู่ที่นี้

เงินสี่เหนียงเห็นสีหน้ากลบเกลื่อนของนายหญิงใหญ่สกุลเจิ้งที่ยังปิดบังยิ่งชัดเจนนิ่งยมน้อยๆ กำลังจะพูดกลับได้ยินเจียนเหวินโพล่งมาว่า

"พวกเราเจอปีศาจ" เขาหันกลับไปชี้กำแพงข้างหลัง "อยู่ในเรือนแห่งนั้น
บินได้ด้วย..." หากไม่ยอมไม่มีทางที่อาเฝงจะจับไม่ได้ ระหว่างพูดนั้นก็ขึ้นได้ว่า
ท่านแม่กำชับไม่ให้เอ่ยถึงอาเฝง เสียงของเจียนเหวินจึงชะงัก

นายหญิงใหญ่สกุลเจิ้งหน้าซีดเผือด

เงินສື່ອເນື່ອງຮູ້ສຶກວ່າມື້ທີ່ປະກອນນາງຢູ່ແຂ່ງທີ່ອຸ່ຍຢືນ ພົວໃຈນາງ
ເຕັ້ນແຮງຂຶ້ນເລັກນ້ອຍ ຫວ່າສີ່ນ້ຳກລັບກໍ່ບໍ່ປ່ຽນໝະໄດ້ງຸ່ຍລູບຫົວເຈີ່ຍນເວີນ
ເບາງ "ເວີນເກອຍ່າພູດສ່ງເດຊ ເປັນແຕ່ເດັກທີ່ປ່ວຍເປັນໂຣດເທ່ານັ້ນ"

ເປັນແຕ່ເດັກທີ່ປ່ວຍເປັນໂຣດເທ່ານັ້ນ?!

ເລືອດໃນຕົວຂອງນາຍหญิงใหญ่สกุลเจิ้งราวกับจับตัวแข็ง นางยืน
ແຂ່ງທີ່ອຸ່ຍທີ່ເຕີມ ດວງຕາຈັບຈັ່ງຈົ່ງເຈີ່ຍສື່ອເນື່ອງແນ່ວນິ່ງ

สาวใช้คนหนึ่งวิ่งเข้ามาอย่างรีบร้อน "โธนายหญิงใหญ่จึงมาอยู่
ທີ່นี้เล่าเจ้าคะ ในที่สุดปาวก็พบตัวท่านเสียที เจิ้งก๊วยเพียรรับราชโองการ
กลับบ้านมาอวยพรวันเกิดให้สูหยินผู้เฒ่า สูหยินกำลังตามหาท่านให้ทั่ว
ท่านรีบกลับไปเถอะเจ้าคะ!"

นายหญิงใหญ่สกุลเจิ้งจากไปอย่างเร่งร้อน

เงินສື່ອເນື່ອງຫັນໄປກຳຂັບເຈີ່ຍນເວີນເຈີ່ຍນູ "ຍັງບໍ່ແນ່ໃຈວ່າເປັນ
ປີສາຈຳຫຼືເປັນຄົນ ຍາມອຸ່ຍໃນງານຫ້າມພູດດຶງເຣື່ອງນີ້ອີກ"

เจิ้งก๊วยเพียกลับบ้านกะทันหัน งานเลี้ยงจะต้องเลื่อนออกไปแน่
ເຈີ່ຍສື່ອເນື່ອງຈຶ່ງພາເຈີ່ຍນເວີນເຈີ່ຍນູເດີນໝທົວທັດນັ້ນຳດາມໃນສວນໄຫ້ງ
ໂດຍບໍ່ເຣີບຣັອນ

ได้กลับมาที่เดิมอีกครั้งแต่กลับไม่เห็นปีศาจตนนั้นแล้ว ประกอบ
ກັບພິ່ງຄຳຊີ້ແນະຂອງເຈີ່ຍສື່ອເນື່ອງ ເຈີ່ຍນເວີນເຈີ່ຍນູສບາຍໃຈໃນທີ່ສຸດແລະ

เริ่มกระโดดโลดเต้นอยู่รอบตัวเงินสี่เหนียงอย่างรำเริงอีกครั้ง

เห็นพวกเขากลับมาสดใสมิซึวิตชีวาเหมือนเดิม เงินสี่เหนียงโล่งอก
 "ที่แท้พวกเจ้าอยู่ที่นี่เอง!" เจียนเหวินเจี้ยนอุ้วจึงนำไปข้างหน้า
 พออ้อมผ่านกำแพงแกะสลักอันใหญ่ เด็กสาวชุดแดงคนหนึ่งก็ไหล่ออกมา
 กะทันหัน "ข้าตามหาพวกเจ้ามาตลอดช่วงเช้า!" นางยื่นขวางหน้า
 เจียนเหวินเจี้ยนอุ้วเอาไว้ "บอกมา จะแลกหรือไม่แลก"

เจียนอุ้วเผด็จการก็จริง แต่ไม่เคยทะเลาะกับเด็กผู้หญิง จึงตัดสินใจ
 ดึงเจียนเหวินจิ้งกลับทางเดิม

"เจ้าหยุดนะ!" เด็กสาวชุดแดงวิ่งตาม

"ท่านแม่..." ตรงหน้าเป็นเงินสี่เหนียงที่ถูกร่ายล้อมด้วยบ่าวและ
 เดีนอ้อมกำแพงบังตา* มา เจียนเหวินเจี้ยนอุ้วจึงวิ่งไปหลบหลังนางทันที
 เด็กสาวชุดแดงคิดไม่ถึงว่าอยู่ตรงนี้ยังจะเจอผู้คนมากมายเช่นนี้
 นางตะลึงงัน

"คารวะสูหยินท่านนี้" เพียงครู่เดียวท่าที่ก็กลับมาอ่อนหวานดังเดิม
 และยกบถคารวะเงินสี่เหนียงอย่างแถมช้อย

เงินสี่เหนียงทอดสายตามองไป

เด็กสาวอายุประมาณสิบห้าสิบหก เรือนผมสีดำเกล้ามวยแบบง่าย ๆ
 ใบหน้าขาวเนียนดูกระเบื้องมีดวงตาคูโตที่มีชีวิตชีวาประดับอยู่ ดวงตา
 คู่ นั้นเปล่งประกายวาววับขณะจ้องมองนาง กระปรองผ้าไหมสีแดงสด
 ปลายดอกอวิจู้** ที่ตัดจากผ้าไหมหังโจวเพิ่มกลิ่นอายความดีดั่งไม่ยอมใคร

* กำแพงบังตา เป็นรูปแบบสถาปัตยกรรมที่เป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของจีน ลักษณะเป็นฉากกันสร้างไว้
 ด้านหลังประตูใหญ่ เพื่ออำพรางสายตาผู้เข้ามาไว้ชั้นหนึ่ง และด้านบนมักทำเป็นชายคาแบบเดียวกับกำแพง
 ชั้นนอก

** อวิจู้ หมายถึงต้น Polygonatum odoratum ดอกเป็นทรงระฆังคว่ำสีขาวเหลือง ห้อยเรียงเป็นแถวตามแนวกัน

ให้กับความน่ารักสดใสของเด็กสาว ดูเหมือนแมมแดงกลุ่มหนึ่งที่ไม่ยอมจำนน เด็กสาวคนนี้เงินสี่เหนียงเคยเจอมาก่อน ในโรงละครเมื่อครู่ นางติดตามอยู่ข้างกายฮูหยินอายุประมาณสามสิบสี่สิบปีผู้หนึ่ง เนื่องจากนั่งหันหลังให้เงินสี่เหนียง ตอนนั้นจึงเห็นหน้าไม่ชัด รู้สึกเพียงนางน่ารักเหมือนแมมตัวหนึ่ง กิริยาสุภาพอ่อนหวานเทียบได้กับอุหย่าฟาง คิดไม่ถึงว่าพริบตาเดียวจะกลายเป็นแบบนี้ เหมือนผีน้อยจอมซนที่ไม่ปานดวงตาคู่โตของนางกลอกไปทางซ้ายและทางขวาอย่างมีชีวิตชีวา ไม่รู้คิดวางแผนอะไรอยู่ เงินสี่เหนียงนึกขันอย่างอดไม่ได้ ความรู้สึกโมโหเมื่อเห็นเจียนเหวินเจียนอุ้กถูกรังแกหายวับไปไม่เหลือ

"เกิดอะไรขึ้น" นางถามเจียนเหวินเจียนอุ้กที่หลบอยู่ข้างหลังด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"นางจะแย่งหุ่นไม้ที่ขยับได้ของเรา!" เจียนเหวินเจียนอุ้กดึงหุ่นไม้ที่แขวนอยู่ที่เอวมากอดแนบอกโดยเร็ว "ก่อนหน้านี้ถูกพวกเราสลัดทิ้งที่เรือนดอกไม้ หลังจากนั้นนางก็ไล่ตามพวกเรามาตลอด" วิชาของเจียนเหวินเจียนอุ้กคนทั่วไปตามไม่ทันจริงๆ

"เข้าไม่ได้แย่ง เป็นการแลกเปลี่ยนต่างหาก!" เด็กสาวชุดแดงถอดกำไลหยกสี่เขี้ยวเข็มบนข้อมือออกมา

เงินสี่เหนียงสูดหายใจอย่างตระหนก มองแบบเป็นกลางกำไลหยกวงนั้นเป็นของชั้นดีแน่นอน อย่างต่ำก็มีมูลค่าร้อยตำลึง แม้จะไม่ได้มีมูลค่ามหาศาล แต่เอากำไลหยกเขี้ยวมาแลกกับขงเล่นไม้สองชิ้นที่ไม่มีราคา...เด็กคนนี้น้ำเข้าสมองหรือไม่

"เข้าไม่แลก ใครอยากได้ของเล่นกระจอกๆ อันนั้นของเจ้า!" เจียนอุ้ก

ใช้สองมือกอดเอวเงินสี่เหนียงพรางแลบลิ้นปลิ้นตาทำหน้าที่เหล่ในใต้
เด็กสาวชุดแดง มีท่านแม่คอยปกป้อง เขาไม่กลัวเลยสักนิด

เด็กโง่คนนี้ ก็แค่หุ่นไม้ตัวหนึ่ง ที่บ้านมีช่างไม้อยู่แล้ว กลับไปให้
เส้นจางขึ้นทำให้ไหม้ก็ได้ นี่เป็นการค้าที่ได้กำไรมหาศาล เรื่องอะไร
จะต้องปฏิเสธ

ระหว่างที่เงินสี่เหนียงทอดถอนใจกับลูกผู้โง่เขลาของตนเองว่าไม่มี
หัวการค้าแม้แต่หน่อย เด็กสาวชุดแดงกลับถอดปิ่นชนนทที่ฝังหินตาแมว
ขนาดใหญ่ประมาณนิ้วโป้งออกมาจากศีรษะและวางรวมด้วยกัน "รวมกับ
อันนี้ด้วย น่าจะเพียงพอกระมัง!" นางต๋อรองด้วยท่าที่จริงจัง

เงินสี่เหนียงตะลึงลานโดยสมบูรณ์ หรือว่านางล้ำหลังไปเสียแล้ว
ความนิยมช่างนอกเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ หุ่นไม้ได้รับความนิยม แต่
เพชรพลอยไม่มีใครต้องการ

ครั้นเห็นเจียนเหวินตาเป็นประกาย ก้มหน้ากระซิบกระซาบกับ
เจียนอู่ ท่าที่เหมือนจะตอบตกลง เงินสี่เหนียงรีบเอ่ยปาก "หุ่นไม้นี้
ไม่มีราคา แม่นางรีบสวมเครื่องประดับกลับเข้าไปเถอะ ระวังถ้าทำหาย
กลับไปจะถูกทำโทษ" พุดพลงดิ่งเจียนเหวินเจียนอู่จากไป

กำไลหยกเขียววงหนึ่งยังไม่เท่าไร แต่สามารถหยิบปิ่นชนนทที่ฝัง
เพชรพลอยออกมาได้ง่ายๆ เช่นนี้และการสละของที่ตนคิดว่าไม่มีค่า
ย่อมแปลว่าฐานะทางบ้านของเด็กสาวผู้นี้ดีอย่างยิ่ง เมืองซึ่งจึงมีมังกร
และพยัคฆ์ซ่อนอยู่มากมาย ใครจะไปรู้ว่าเด็กสาวคนนี้มีภูมิหลังอย่างไร
อาจเป็นองค์หญิงหรือท่านหญิงก็ไม่แน่ ขึ้นรับของที่นางเสนอไว้จริง
ภายหลังผู้ปกครองรู้เข้ายังไม่รู้ว่าจะเกิดความวุ่นวายขนาดไหน เด็กผู้หญิง

แบบนี้เติบโตบนกองเงินกองทองมาแต่เล็ก ถูกตามใจจนเสียนิสัย ทางที่ดี อยู่ห่างๆ และไม่ล่วงเกินจะดีกว่า

"ฮูหยิน!" เด็กสาวชุดแดงตะลึงครู่หนึ่งก่อนจะก้าวตามไปและ ขวางอยู่ตรงหน้าเงินสี่เหนียง "ข้าขอบหูนไม้สองตัวนั้นมากจริงๆ พวกมัน ขยับเองได้" นางต๋อรอง "ถ้าอย่างไรฮูหยินบอกข้ามาว่าซื้อที่ไหน ข้าจะไป ซื้อเอง" ดวงตาคู่โตที่ดูเฉยชวลาดเปล่งประกายแวบวา

ภายในเวลาอันสั้นเช่นนี้ก็สามารถเปลี่ยนจากต๋อรองกับเจียนเหวิน เจียนอู่มาเป็นขอร้องนาง แสดงว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นฉลาดมาก หาใช่คนที่ ไม่รู้จักฟังน้ำเสียงสังเกตสีหน้า

ไม่รู้เพราะอะไร ทั้งที่รู้ว่านางเป็นเด็กหญิงที่ถูกตามใจจนนิสัยเสีย แต่เงินสี่เหนียงกลับรังเกียจไม่ลง อดถอนหายใจไม่ได้ "ของสิ่งนี้ ไม่ได้ซื้อมา แต่ท่านอาของพวกเราทำให้ เป็นเพียงไม้ผู่ ขึ้นหนึ่งเท่านั้น ไม่มีราคาค่างวดหรอก" นางอยากให้เจียนเหวินเจียนอู่มอบหูนไม้ให้ เด็กสาวคนนี้ แต่พอคิดว่าพวกเขารักของเล่นชิ้นนี้มากจึงปิดปาก ในใจ ลอบประหลาดใจ เป็นผู้หญิงใจนิจชอบของเล่นแบบนี้ ของพวกนี้ เล่นเที่ยวเสียไม่เคยแม้แต่จะขายตาแล

"แล้วท่านอาของพวกเราอยู่ที่ใด ข้าจะไปขอร้องเขา!" เด็กหญิง ตาเป็นประกาย

เงินสี่เหนียงหลังเหว้อเย็น เส้นจงขึ้นไม่ใช่เจียนเหวินเจียนอู่ ที่ยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ อายุห้าหกขวบ เขาเป็นบุรุษตัวโตคนหนึ่ง!

"ข้าขอบกลไกพวกนี้มาตั้งแต่เด็ก น่าเสียดายที่คนรอบข้างไม่รู้ เรื่องพวกนี้เลย" เห็นท่าที่ไม่พอใจของเงินสี่เหนียง เด็กหญิงชุดแดงจึง

อธิบายอย่างจริงจัง "สามารถทำหุ่นไม้ที่เคลื่อนไหวได้เช่นนี้ย่อมต้องเป็นอาจารย์คนหนึ่งแน่!" แวตวับวาวเต็มไปด้วยความเลื่อมใส

นางคงคิดว่าเส้นจางขึ้นเป็นตาแก่ผมหงอกอายุเจ็ดสิบแปดสิบแล้ว กระมัง เงินสี่เหนียงสีหน้าอ่อนลง กำลังจะบอกนางว่าเส้นจางขึ้นเป็นบุรุษหนุ่มคนหนึ่ง นางเป็นสตรีไม่เหมาะจะไปพบ จับพลันนั้นก็เกิดความคิดบางอย่างและเอ่ยว่า "เหวินเกออยู่เกอตอบคำถามของท่านอาของพวกเราได้ จึงได้หุ่นไม้ขึ้นมาเป็นรางวัล เอาอย่างนี้แล้วกัน..." เงินสี่เหนียงครุ่นคิด "ให้พวกเขาบอกใจหทัยกับเจ้า หากเจ้าตอบถูก หุ่นไม้นี้ก็จะเป็นของเจ้า" พุดพลางก็มหน้ากระซิบบเบาๆ ช่างหูเจียนเหวินเจียนอยู่

เจียนเหวินกะพริบตา ใช้ผังภาพแก้ววังจะได้หรือ เขากับน้องชายล้วนเต็มได้ ขณะที่เจียนเหวินกำลังลั้งเล เจียนอู่กลับก้มหน้าวาดแผนที่ออกมาโดยใช้เวลาไม่นาน

"มีทั้งหมดเก้าช่อง เดิมเลขหนึ่งถึงเก้าลงไป ทำให้ตรงนี้ ตรงนี้ และตรงนี้... มีผลบวกเท่ากันทั้งหมด!" เจียนอู่วาดมือไปตามแนวตั้ง แนวนอน และแนวทแยงมุม

เจียนเหวินพูดต่อว่า "หากเจ้าเต็มถูก ข้าจะแลกหุ่นไม้กับเจ้า!"

สมัยปัจจุบันผังภาพแก้ววังไม่ได้ลึกล้ำถึงเพียงนั้นอีกแล้ว แม้แต่เด็กประถมก็ทำได้ แต่สมัยโบราณไม่มีการสอนวิชาคณิตศาสตร์โดยเฉพาะสิ่งที่เล่าเรียนส่วนใหญ่ล้วนเป็นสิ่งที่ตำราห้าคัมภีร์ มีไม่กี่คนจริงๆ ที่สามารถเต็มช่องได้ โดยเฉพาะเด็กผู้หญิง น้อยคนนักที่คิดเลขเป็น ด้วยเหตุนี้ผังภาพแก้ววังจึงเหมือนถูกปิดคลุมด้วยหน้ากากแห่งความลึกลับ เงินสี่เหนียงเคยทดลองดูแล้ว เส้นจางซึ่งครุ่นคิดทั้งคืนจึงสามารถเต็มเลขในช่องได้

แต่เซียวอวี่ที่เฉลียวฉลาดและเต็มไปด้วยกลอุบายกลับเติมไม่ได้ เรื่องนี้
สร้างความงุนงงให้นางจริงๆ

ระหว่างคิดเพลินก็เห็นเด็กสาวชุดแดงเ้มปากยิ้ม "เรื่องนี้ไม่ยากเลย"
นางไม่ต้องเสียเวลาคิด ย่อตัวลงคว่ำก้นหินที่เจียนอยู่เพ็งโยนออกไป
ขึ้นมาเติมเลขในผังภาพแก้ววังทันที

"เสร็จแล้ว!" นางเติมเลขอย่างรวดเร็วไม่กี่ที่ที่ก่อนจะสะบัดมือ มอง
เจียนเหวินเจียนอยู่อย่างกระหึ่มใจ

เจียนเหวินเจียนอยู่พุ่งเข้าไปพร้อมกัน ย่อตัวลงและคิดคำนวณ
อย่างจริงจัง

"จริงๆ ด้วย!" คำนวณอยู่นาน เจียนเหวินเจียนอยู่ตะลึงงันเล็กน้อย
"ท่านแม่!" พวกเขาเงยหน้ามองเงินสี่เหลี่ยม เจียนอยู่ปกป้องหุ้มนิ้วไว้กับอก
โดยไม่รู้ตัว

ผังภาพแก้ววังอันนี้ตอนแรกเขากับพี่ชายใช้เวลาถึงสามวันกว่าจะ
เติมได้ อีกทั้งน้องสาวเดินเซียวเสียน รวมถึงสาวใช้ในเรือนท่านแม่ทั้งหมด
ก็ไม่มีใครเติมได้เลย น่าจะเป็นโจทย์ที่ยากมาก ดังนั้นเมื่อครู่พอท่านแม่
บอกว่าให้ใช้ผังภาพแก้ววังมาสร้างความลำบากใจให้พี่สาวคนนี้ ต้องการ
ให้นางรู้ถึงความลำบากและถอยไปเอง เขาจึงวาดผังภาพแก้ววังขึ้นโดย
ไม่ลังเล ไม่คิดมาก่อนว่าอีกฝ่ายจะสามารถเติมได้โดยไม่ต้องเสียเวลาคิด
เช่นนี้!

ไม่เลว เป็นคนที่มีไหวพริบคนหนึ่ง เงินสี่เหลี่ยมเห็นแล้วลอบ
พยักหน้า

นางเห็นเจียนอยู่ใช้สองมือกดหุ้มนิ้วแน่นทำท่าจะบิดปลิว เงินสี่เหลี่ยม

หัวเราะออกมาและตบตัวเจียนอู่เบาๆ "ลูกผู้ชายกล้าเดิมพันต้องยอมรับ
ความพ่ายแพ้!"

เจียนอู่กัดฟันและวางหุ่นไม้ลงกับพื้นอย่างเด็ดขาด "ให้เจ้า!" ก่อนจะ
ทำหน้าทะเล้นใส่เด็กสาวชุดแดง

เจียนเหวินก็หยิบหุ่นไม้ออกมาวางรวมกับน้องชายเช่นกัน

เด็กสาวชุดแดงคือใจเป็นอย่างยิ่ง นางคว้าม้าถือไว้เหมือน
ของล้ำค่าและย่อกายคารวะเงินสี่เหนียง "ขอบคุณฮุหยิน" จากนั้น
ฉีกยิ้มให้เจียนเหวินเจียนอู่ "ขอบคุณน้องชาย" ด้วยเกรงว่าเงินสี่เหนียง
จะเปลี่ยนใจ จึงรีบหมุนตัวจากไป

เดินไปไม่กี่ก้าว คิดอะไรได้จึงย้อนกลับมา ถอดกำไลหยกเขียว
ส่งให้เจียนอู่ "อันนี้ให้เจ้า!"

เด็กสาวชุดแดงเห็นเจียนอู่เอาแต่มองหุ่นไม้ในอ้อมกอดนาง
อย่างตะลึงงัน จึงวางกำไลไว้บนพื้นและหันหลังวิ่งจากไป

เงินสี่เหนียงกำลังหันไปสั่งคนว่า "ไปสืบดูว่าเป็นลูกสาวบ้านใด"
พอหันกลับมาอีกที เด็กผู้หญิงคนนั้นก็ทิ้งกำไลไว้และหายไปเสียแล้ว
เงินสี่เหนียงนินว่หน้า

"ท่านแม่..." เจียนเหวินหยิบกำไลขึ้นมาพลิกดู เห็นเงินสี่เหนียง
สีหน้าไม่ดีนักจึงบอกว่า "อาจารย์เคยบอกว่าการซื้อขายขึ้นอยู่กับ
ความยินยอมของทั้งสองฝ่าย นางเต็มใจเอง พวกเราไม่ได้รังแกนาง
สักหน่อย!"

เงินสี่เหนียงพลันคิดได้ว่าเมื่อครู่นางบอกว่ามอบให้ แต่เจียนเหวิน
กลับแก้เป็นแลกเปลี่ยนก็อดตบๆ หน้าเจียนเหวินเบาๆ อย่างอ่อนโยนไม่ได้

"เจ้าผีน้อยจอมเจ้าเล่ห์ อีกหน้อยห้ามหลอกลวงผู้อื่นแบบนี้อีกล่ะ"

"นี่เรียกว่าของทุกสิ่งล้วนมีคุณค่าในตนเอง!" เจียนเหวินไม่ยอมแพ้ "อาจารย์ก็บอกว่าสิ่งของเดิมไม่มีราคา ล้วนขึ้นอยู่กับจิตใจมนุษย์ ในสายตาท่านแม่หนูไม่มีนี่ไม่มีค่า แต่นางยอมเอากำไลมาแลกเปลี่ยนแล้ว ในสายตานางของสิ่งนี้มีคุณค่า นางไม่รู้สึกรู้ว่าเสียเปรียบหรอก!" เขาพูด "ท่านดูสินางวิ่งเร็วขนาดนั้น ยังคิดว่าตนเองได้กำไรด้วยซ้ำไป"

ความหมายของเจียนเหวินคือของสิ่งเดียวกันสำหรับคนหนึ่งเป็น ยาพิษ สำหรับคนหนึ่งเป็นผลไม้เชื่อม อายุน้อยๆ ก็ตระหนักถึงหลักการ ข้อนี้ นับว่าหายาก แม้ส่วนลึกในใจจะรู้สึกว่าคุณนางแม่ลูกรับกำไลหยก วงนี้มาแล้วต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่ แต่เงินสี่อเหนียงไม่คิดจะแก้ความเข้าใจ ของเจียนเหวิน

เจียนเหวินไม่ผิด หากเด็กสาวชุดแดงคนนั้นเป็น 'บุคคลซึ่งถึงวัย ที่ทำการค้าได้ตามกฎหมาย' การแลกเปลี่ยนในวันนี้ยอมเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และเที่ยงธรรม!

"แต่ข้ายังเล่นไม่พอเลย!" น้ำเสียงของเจียนอู่เต็มไปด้วยความฮึดฮัด ขัดใจ

เงินสี่อเหนียงขบคิดและเอ่ยว่า "เช่นนั้นเจ้าเอาเรื่องการเดิมพัน ไปเล่าให้อารองฟัง ให้เขาทำหนูไม่ให้เจ้าอีกสองตัว"

"เช่นนั้นข้าจะมอบของสิ่งนี้ให้ท่านอารอง ชูตรี๊ดจากเขาให้มาก หน้อย!" เจียนเหวินตาเป็นประกาย คิดถึงความเฉลียวฉลาดและไหวพริบ ของเด็กสาวชุดแดงแล้ว คำพูดปฏิบัติเสธของเงินสี่อเหนียงติดอยู่ในปาก

ปีที่แล้วสุหยินผู้เฒ่าเจ้จึงจัดงานเลี้ยงวันเกิดอายุครบเจ็ดสิบปี ฝ่ายบาทพระราชทานอนุญาตเป็นกรณีพิเศษให้เจ้ก๊วยเพยกกลับมาเยี่ยมบ้าน อวยพรวันเกิดก็นับเป็นเกียรติยศอันยิ่งใหญ่แล้ว คิดไม่ถึงว่าปีนี้เจ้ก๊วยเพยจะได้รับพระราชทานอนุญาตให้กลับมาอวยพรวันเกิดอีกครั้ง พระมหากรุณาธิคุณของฝ่ายบาททำให้ครอบครัวของราชบัณฑิตเจ้ตั้งตระหนกไปตามๆ กัน

สุหยินผู้เฒ่าเจ้จึงเป็นผู้นำลูกหลานน้อมคารวะสามครั้งโขกศีรษะแก้้ครั้งต่อเจ้ก๊วยเพยตามอย่างพิธีการของขุนนาง หลังจากนั้นเจ้ก๊วยเพยจึงคารวะตอบตามธรรมเนียมของครอบครัวและถูกห้อมล้อมพาไปนั่งในโถงด้านใน

"โฉนก๊วยเพยจึงกลับมากะทันหัน กระทบมือไม่ได้เตรียมการต้อนรับแม่แต่หน่อย" การมาเยี่ยมญาติเมื่อปีก่อนมีราชโองการออกมาล่วงหน้าตั้งครั้งปี

เจ้ก๊วยเพยมองบิดาผู้มีใจอนมณีขาว รู้สึกแสบจุกเล็กน้อยไม่อาจอยู่พร้อมหน้ากับบิดามารดาและญาติพี่น้อง เชื่อพระวงศ์เองก็มีความทุกข์ของเชื้อพระวงศ์ นางโบกมือไล่ทุกคนออกไป "ล้วนเป็นครอบครัวเดียวกัน บิดานั่งลงเถอะ"

ราชบัณฑิตเจ้เห็นในห้องไม่มีคนนอกแล้ว ถึงได้นั่งลงบนเก้าอี้ อย่างกล้าๆ กลัวๆ

"ฝ่ายบาททรงให้ลูกกลับมากะทันหัน" เจ้ก๊วยเพยแทนตนเองว่า 'ลูก' อย่างสนิทสนม "การเปิดตลาดม้าเป็นพระดำริของฝ่ายบาท พระองค์อยากให้ลูกมาเกลี้ยกล่อมบิดาแบบลับๆ" นางมองราชบัณฑิตเจ้ "ฝ่ายบาทตรัสว่า

นี่เป็นหนทางหนึ่งในการสร้างความเจริญให้กับชาติบ้านเมือง บิดาโปรดเห็นแก่หน้าลูก อย่าขัดขวางอีกเลย"

"ฝ่าบาททรงบอกพระนางหรือไม่ว่าเหตุผลใดจึงจะเปิดตลาดม้า"

เจ้ก๊วยเพยส่ายหน้า "ฝ่าบาทไม่ได้ทรงเอ่ยถึง"

ราชบัณฑิตเจ้กอดเสียงให้เบา "ลือกันว่าฝ่าบาททรงเปิดตลาดม้าเพื่อฝึกฝนทหารม้าสำหรับยึดครองเยียนฉี"

เจ้ก๊วยเพยตกใจ ก่อนจะคืนสู่ความสุขุมทันที "ไม่ว่าเรื่องนี้จะจริงหรือเท็จ ขอเพียงเป็นพระดำริของฝ่าบาท ลูกก็ต้องสนับสนุนอย่างเต็มที่" นางเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้น "ฝ่าบาทตรัสแล้วว่ารอในห้องคหบดีหญิงหกทรงพระครรภ์ ฐานะในแคว้นฉีมั่นคงแล้ว กำจัดอันซึ่งโหวได้เมื่อไรก็จะแต่งตั้งองค์ชายห้าเป็นองค์รัชทายาท" นางมองราชบัณฑิตเจ้ "องค์ชายห้าได้เป็นองค์รัชทายาทเมื่อไร ขอเพียงบิดากับลูกไม่ได้ทำความผิดมหันต์ ผืนฟ้าแห่งนี้ข้าเวียยอมต้องเป็นของหลานชายท่านแน่นอน!"

หากฝ่าบาทสามารถรวมเยียนฉีเป็นหนึ่งในได้จริงๆ ยึดดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาลมาได้ ทำให้ทั่วหล้าบังเกิดความสันติสุข แต่ละแคว้นมาแสดงความยินดี อีกหนอยองค์ชายห้าขึ้นครองราชย์เมื่อใดยอมเป็นยุคสมัยที่รุ่งเรืองอย่างไม่เคยมีมาก่อน เขาจะเป็นราชาที่ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์

นี่เป็นเรื่องดี!

เป็นเรื่องน่ายินดีอย่างยิ่ง!

เจ้ก๊วยเพยมีสีหน้าเรียบเฉย แต่เลือดในกายกำลังเดือดพล่าน

"พระนางคิดผิดแล้ว" ราชบัณฑิตเจ้ก๊วยส่ายศีรษะ "หากสกุลเจ้ก๊วย"

มีลูกหลานมากมายก็แล้วไปเถอะ บัดนี้สกุลเจิ้งมีลูกหลานน้อยยิ่งนัก แต่สกุลเสิ่นกลับ...เสิ่นเพยอ่อนวัยกว่าพระนางถึงสิบปี สิบปีให้หลัง ยังคงเป็นบุปผาที่บานสะพรั่ง ถึงเวลานั้นคนหนึ่งลด คนหนึ่งเพิ่ม กระหม่อมเกรงว่าพระนางจะกลายเป็นเซวียฮองเฮาคนที่สอง องค์ชายห้าก็จะกลายเป็นองค์ชายใหญ่คนที่สอง"

จะเหมือนกันได้อย่างไร เจิ้งก๊วยเพยมุ่นคิ้ว แม้สิบปีให้หลังนางจะแก่แล้ว แต่องค์ชายห้ากำลังอยู่ในช่วงวัยหนุ่ม ขอเพียงเขาครองตำแหน่งรัชทายาทอย่างมั่นคง ตำแหน่งฮองเฮาของนางไม่สิ้นคลอน ต่อให้เสิ่นเพยอ่อนเยาว์กว่าแล้วอย่างไร สิ่งที่พวกเขาต้องทำในตอนนั้นคือทำให้ฝ่าบาทลำราญพระทัยและยอมแต่งตั้งองค์ชายห้าเป็นองค์รัชทายาท!

พระประสงค์ยากจะขัดขึ้น ทั้งที่รู้ว่าเป็นพระประสงค์ของฝ่าบาท บิดากลับคัดค้านท่าเดียว หากทำให้ฝ่าบาทพิโรธ ถอดตำแหน่งขุนนางของเขาและส่งนางเข้าตำหนักเย็น พวกนางยอมไม่มีแม่แต่โอกาสจะแข่งขัน

"หากฝ่าบาททรงไม่มีใจทะเลาะหย่าหยานในการรวมเยียนฉีเป็นหนึ่งในยังพอว่า ทุกอย่างยอมเป็นไปตามการคาดการณ์ของพระนาง" เจิ้งก๊วยเพยกำลังจะแย้ง กลับได้ยिनราชบัณฑิตเจิ้งเอ๋ยขึ้น "การรวมแคว้นเยียนฉีบุคคลที่ฝ่าบาททรงต้องใช้งานมากที่สุดคือแม่ทัพเสิ่น หากแม่ทัพเสิ่นสร้างคุณงามความชอบอันยิ่งใหญ่อย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนอีกครั้งฐานะของเสิ่นเพยยอมก้าวกระโดดไปอย่างรวดเร็ว ถึงเวลานั้นหากมีทายาทอีก..." เขาถอนหายใจอย่างมีนัย "ถึงเวลานั้นได้หล้าแห่งนี้ก็ครั้งหนึ่งก็เป็นของแม่ทัพเสิ่นไปแล้ว!" ต่อให้เป็นพระประสงค์ของฝ่าบาท แต่

ลูกของน้องสาวตนเองก็เป็นองค์ชายเหมือนกัน เส้นจงซึ่งจะยอมให้องค์ชายห้าขึ้นครองบัลลังก์ได้อย่างไร!

"เป็นเช่นนั้นแล้วอย่างไร" เจิ้งก๊วยเพยแค้นเสียง "ถึงเวลาบิดาค่อยคัดเลือกลูกหลานสกุลเจิ้งที่แข็งแรงกำยำไปฝึกฝนในค่ายทหารของแม่ทัพเสิ่น ขอเพียงมีความดีความชอบแม้เพียงเล็กน้อย ลูกจะต้องให้พวกเขาดำรงตำแหน่งสำคัญแน่นอน ให้พวกเขากลายเป็นมือขวาและมือซ้ายของรัชทายาท!" หากถึงคราวจำเป็น นางสามารถสั่งให้รัชทายาทเป็นผู้บัญชาการทหารเองได้ด้วยซ้ำ ความดีความชอบแบ่งกันคนละครึ่งถึงตอนนั้นใครยังจะกล้าบอกว่าได้ห้าแห่งนี้ครึ่งหนึ่งเป็นของเส้นจงซึ่งที่ช่วงชิงมา!

แต่พวกนี้ล้วนเป็นเรื่องภายหลัง สิ่งสำคัญคือตอนนี้นางต้องได้เป็นฮ่องเฮาและองค์ชายห้าได้รับแต่งตั้งเป็นองค์รัชทายาทอย่างแท้จริงเสียก่อน! เจิ้งก๊วยเพยไม่เข้าใจเลย บิดาฉลาดถึงเพียงนี้ ไฉนจึงมองสถานการณ์ไม่ออก

"สกุลเจิ้งของกระหม่อมมีทายาทเป็นบุรุษคนเดียวมาตลอดสามรุ่นแล้ว จะหาบุรุษมาจากไหนกัน" นัยน์ตาของราชบัณฑิตเจิ้งฉายความเจ็บปวด

เจิ้งก๊วยเพยตกใจ "ซวินเกอ..." ยังมีทันกล่าวจบก็เห็นสีหน้าหม่นหมองของบิดา นางจึงเปลี่ยนเรื่อง "เห็นว่าอี่เหนียงสองคนของพี่ใหญ่ตั้งครวัแล้วมิใช่หรือ"

"ตลอดเป็นหญิงทั้งสองคนอีกแล้ว" เจิ้งสูหยินที่เสียบมาตลอดถอนหายใจ "เนื่องจากเป็นหญิง เลยไม่กล้ารับกวนพระนาง"

เจิ้งก๊วยเพยมุ่นคิ้วใคร่ครวญ "เส้นสูหยินมีวิชาแพทย์สูงส่ง หรือว่า..."

นางเงยหน้าขึ้น "ให้ลูกออกหน้าขอให้นางรักษาโรคให้ชวินเกอ"

"ก็บอกแล้วว่าชวินเกอถูกปีศาจสิงร่าง" ราชบัณฑิตเจ้จ้งส่ายหัวอึก "หากเส้นฐุหยินเป็นหมอชาวบ้านทั่วไปก็แล้วไปเถอะ กระทบมสามารถปิดปากนางได้ทุกเมื่อ แต่นางเป็นถึงฐุหยินของแม่ทัพเส้น ได้ยินว่าแม่ทัพเส้นประคองไว้ในอุ้งมือยังกลัวจะละลายด้วยซ้ำ" หากรักษาเจ้จ้งอวีชวินไม่ได้ เงินสี่เหนียงหาใช้คนที่เขาจะฆ่าปิดปากได้ "หากรักษาไม่หายและเรื่องแพร่ออกไปว่าสกุลเจ้จ้งมีปีศาจ..." เขาส่ายหัวแรงๆ อีกครั้ง "ตอนนี้อยู่ในช่วงสถาปนาของเฮา สถานการณ์ล่อแหลม ทำแบบนี้ไม่ได้ ไม่ได้โดยเด็ดขาด!" อีกทั้งเงินสี่เหนียงยังเป็นพีสะไม้ของเส้นเพย หากนางเจตนาทำลายชื่อเสียงสกุลเจ้จ้งและปาวประกาศออกไปว่าเจ้จ้งเพยถือกำเนิดในตระกูลปีศาจ บุตรสาวตนยังจะมีคุณสมบัติเป็นสองเฮาได้อีกหรือ!

เจ้จ้งเพยหน้าซีดเผือด "บิดากล่าวถูกต้อง ลูกคิดน้อยเกินไป" นางพรุฒมหายใจออกมา "ลูกมอบสาวงามให้พีใหญ่อีกหลายๆ คนดีกว่า คัดที่สามารถให้กำเนิดบุตรได้รับเป็นอนุศักดิ์สองสามคน จะต้องให้กำเนิดทายาทได้แน่นอน"

"พีใหญ่ของพระนางมีอนุถึงแปดคนแล้ว" เจ้จ้งฐุหยินฟังแล้วถอนหายใจ "พีสะไม้ของพระนางเป็นทายาทตระกูลใหญ่ ทำเช่นนี้หม่อมฉันเกรงว่านาง..."

"เรื่องนี้ลูกจะไปพูดกับนางเอง"

เจ้จ้งฐุหยินสั่งให้คนไปตามนายหญิงใหญ่สกุลเจ้จ้งมา

เจ้จ้งเพยกุมมือนายหญิงใหญ่สกุลเจ้จ้งอย่างสนิทชิดเชื้อและ

สวมกำไลหยกเหลืองอย่างดีให้นางที่ข้อมือด้วยตนเอง "นี่เป็นของล้ำค่าที่แคว้นฉินนำมาบรรณาการ"

นายหญิงใหญ่สกุลเจิ้งตกใจ ดันร่นจะโขกศีรษะขอบพระทัย แต่ถูกเจิ้งกั๋ยเพยคว่ำตัวไว้

เจิ้งกั๋ยเพยถามไถ่ว่าร่างกายเป็นอย่างไรบ้าง เจิ้งอวิ๋ชวินสบายดีหรือไม่ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง "สกุลเจิ้งมีทายาทไม่เยอะ หลังจากชวินเกอพีใหญ่ก็ไม่มีทายาทอีก ตระกูลอย่างพวกเราหากไม่มีทายาทชายย่อมอยู่ไม่ได้ พี่สะใภ้ช่วยหาสาวใช้ห้องข้างให้พี่ใหญ่อีกสักสองสามคนเถอะ หากให้กำเนิดทายาทได้ค่อยยกเป็นอี่หนึ่งเียง หากไม่มีทายาทสักสองสามปีค่อยส่งออกไป" นางยืมมองนายหญิงใหญ่สกุลเจิ้ง

นายหญิงใหญ่สกุลเจิ้งรู้สึกเหมือนตกลงไปในน้ำเย็นจัด แม้แต่ฟันยังสั่นกึกๆ แต่กลับไม่กล้าขัดขืนแม้แต่่น้อย ได้ยินตนเองตอบเสียงสั่นว่า "หม่อมฉันยินดีให้พระนางเป็นผู้จัดการทั้งหมดเพคะ"

สาวใช้วิ่งเข้ามาอย่างรีบร้อน "แยแล้ว องค์หญิงแปดเกิดเรื่องเจ้าค่ะ!"

ทุกคนในห้องตื่นตกใจ เจิ้งกั๋ยเพยหน้าซีด องค์หญิงน้อยที่ยังไม่ออกเรือนอยู่ในวังจนเปื้อ พอได้ยินว่านางจะออกจากวังจึงจับกลุ่มกันมาขอร้อง เพื่อสร้างความยิ่งใหญ่น่าเกรงขามให้งานวันเกิดของท่านย่า นางจึงตกปากรับคำ คราวนี้หากเกิดเรื่องอะไรขึ้นนางจะซี้แจงกับฝ่าบาทอย่างไรดี

ราชบัณฑิตเจิ้งขออภัยเจิ้งกั๋ยเพยและก้าวออกไปทันที

เงินสี่อหนึ่งเียงเดินตัดป่าเล็กสงบเงียบแห่งหนึ่ง พออ้อมมาถึง

หน้าประตูสวนใหญ่ถึงก็เห็นบ่าวหญิงและสาวใช้วิ่งไปสวนใหญ่อย่างร้อนใจ
คงมิใช่ว่ามีใครเห็นปีศาจอีกแล้ววระมัง นางตะลึงงัน

"เกิดอะไรขึ้นหรือ" ชิวจวีคิดว่าตัวบ่าวหญิงสูงวัยคนหนึ่งมาถาม

"องค์หญิงแปดตกลงมาจากต้นไม้!" บ่าวหญิงผู้นั้นตอบพลาง
สลัดแขนออกจากชิวจวีและวิ่งไปข้างหน้า

"ไป พวกเราไปดูกัน" ด้วยสัญชาตญาณของคนเป็นหมอ เงินสื่อเหนียง
จึงให้ชิวจวีประคองเดินกลับไป

พอหันหลังกลับก็เจอราชบัณฑิตเจิ้งที่เดินมาถึงอย่างรีบร้อน
"เสียนฮูหยิน" ราชบัณฑิตเจิ้งตกใจเพราะไม่คิดว่าจะพบเงินสื่อเหนียงที่นี้
เงินสื่อเหนียงกำลังจะเอ่ยถามขึ้น "ได้ยินว่าองค์หญิงแปดเกิดเรื่อง
ซ้ำ..."

ยังพูดไม่จบก็ถูกราชบัณฑิตเจิ้งขัดเสียดก่อน "หมอหลวงไปดูแล้ว
งานเลี้ยงกำลังจะเริ่มขึ้น เสียนฮูหยินไปพักผ่อนที่เรือนดอกไม้ก่อนเถอะ"

ฮูหยินของข้าเป็นถึงหมอเทวดา! ชิวจวีฟังแล้วใบหน้าชะงัก กำลัง
จะเอ่ยปาก เห็นเงินสื่อเหนียงอ้ำาราชบัณฑิตเจิ้งแล้วจึงเงียบ

เมื่อเห็นเงาร่างของเงินสื่อเหนียงหายลับไปแล้ว ราชบัณฑิตเจิ้ง
หรือตาเล็กน้อย น่าขัน มารดาขององค์หญิงแปดคือพระสนมอวีผิน มี
ตำแหน่งสูงสุดรองจากพระชายา นับเป็นพันธมิตรอันเข้มแข็งในการแย่งชิง
ตำแหน่งของเธอ หากให้เงินสื่อเหนียงเป็นคนช่วยเหลือองค์หญิงแปด
และตั้งนางไปเป็นพวก บุตรสาวของเขายังจะขึ้นเป็นฮ่องเฮาได้อีกหรือ

เงินสื่อเหนียงออกจากสวนใหญ่และยืนอยู่ในศาลาสงบึงเงียบแห่งหนึ่ง
หันไปไม่เห็นคนของจวนสกุลเจิ้งแล้ว จึงให้คนไปตามเฝิงสื่อซานมา "ไปสืบ

ดูหน่อยว่าองค์หญิงแปดเป็นอะไรกันแน่" หากเพียงแค่ตกลงมาจากต้นไม้ เหตุใดราชบัณฑิตจึงต้องหลบเลี่ยงนางซึ่งเป็นหมอด้อย เขาไม่กลัวหรือว่า หากเกิดความผิดพลาดใดๆ องค์หญิงแปดจะเสียชีวิต เหตุการณ์เกิดขึ้น ในคฤหาสน์ของเขาราชบัณฑิตจึงเขียนนะ!

ฝั่งสื่อชานกลับมาอย่างรวดเร็ว "ตกลงมาจากต้นไม้จริงๆ ขอรับ" เขาตอบพลางกดเสียงเบา "องค์หญิงแปดได้ยืนยันว่าสวนให้ถึงมีปีศาจต้นไม้ จึงปีนขึ้นต้นไม้ไปดูและไม่ระวังตกลงมา"

ตกลงมาจากต้นไม้จริงๆ! เงินสื่อเหนียงหัวใจสะดุดเล็กน้อย ราชบัณฑิตจึงผู้ระแวงระวังนางไม่น้อยเลยทีเดียว

ครั้นกลับถึงเรือนดอกไม้ ทางด้านองค์หญิงแปดก็ส่งข่าวมาว่า ปีนขึ้นไปสูงก็จริง แต่มีกิ่งไม้ขวางอยู่ชั้นหนึ่ง พอถึงพื้นก็ทับอยู่บนตัวของนางกำนัล องค์หญิงแปดจึงแค่ผิวหนังถลอกเท่านั้น ไม่เป็นอะไรมาก

พอได้ยืนยันว่าองค์หญิงแปดตกต้นไม้เพราะจะปีนขึ้นไปดูปีศาจ ก้นบึ้งนัยน์ตาของเจ้กุ่มเพยสาดประกายคมกริบ ออกคำสั่งกับกงก ข้างกายว่า "องค์หญิงแปดได้รับความตกใจ พากลับไปส่งที่วังก่อน" นาง กดเสียงให้เบา "สั่งทุกคนที่ติดตามองค์หญิงแปดให้ปิดปากซะ"

กงกพยักหน้าและก้าวออกไป

ราชบัณฑิตเจ้ถือโอกาสนี้สั่งขึ้นว่า "เริ่มงานเลี้ยงได้"

เนื่องจากเงินสื่อเหนียงได้รับความโปรดปรานจากไทเฮาอย่างสูง และได้รับพระราชทานหยกประดับอิสริยาภรณ์เขียวครามลำธารซึ่งเป็น สัญลักษณ์ขององค์หญิง ได้ฉายาว่า 'องค์หญิงไร้ศิริภรณ์' เจ้สูญยิน จึงตั้งใจจัดให้นางนั่งโต๊ะเดียวกับเจ้กุ่มเพยในสวนดอกเบญจมาศอันสงบ

เงียบดงามทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเรือนดอกไม้ มีฉากรกระจก
บังลมลายแปดทรัพย์กันไว้เป็นส่วน

ดอกเบญจมาศรอบด้านกำลังบานสะพรั่ง เกยหน้าก็เห็นสายน้ำ
และสะพานเล็ก บรรรยากาศรื่นรมย์ยิ่ง

บนโต๊ะนอกจากเจิ้งก๊วยเพยแล้ว ยังมีพระชายาจิ้นอ๋องและ
องค์หญิงน้อยอีกหลายคน แม้แต่องค์หญิงฉางหนิงที่ไม่ชอบสังสรรค์
มาแต่ไหนแต่ไรก็ตามด้วย ฝ่ายในนอกจากไทเฮา บุคคลที่คุ้นเคยกับ
องค์หญิงฉางหนิงมากที่สุดก็คือเจิ้งก๊วยเพยซึ่งเป็นพี่สะใภ้คนโตผู้นี้

เงินສື່ເນື່ອງເປັນບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານຈາກຝ່າຍໃນອຸ່ງແລ້ວ
บนโต๊ะนอกจากองค์หญิงฉางหนิงที่ออกไปแล้ว ที่เหลือล้วนเป็น
บุคคลที่นางคุ้นเคย จึงสามารถรับมือได้อย่างสบายๆ ทำที่เปิดเผยสง่างาม

หลังกินข้าว บรรดาองค์หญิงน้อยทั้งหลายจะเล่นไพ่กัน สาวใช้
เข้ามารายงานว่า "แม่ทัพเสิ่นมาจับเส้นฮูหยินเจ้าค่ะ"

เงินສື່ເນື່ອງຮູ້ສຶກເນື້ອຍຕັ້ງນານແລ້ວ ກຳລັງຄິດວ່າຈະຫາວິທີປຶກສາຕົວ
อย่างไรดีฟังแล้วจึงลุกขึ้น

พระชายาจิ้นอ๋องหยอกล้อ "ก็บอกแล้วว่าแม่ทัพเสิ่นประคองเจ้าไว้ใน
ในอุ้งมือ อมเจ้าไว้ในปาก เวลาแค่ครู่เดียวยังไม่วางใจ รีบมารับกลับ
เสียแล้ว" เส้นจึงเดินทางไปเป็นทูตที่แคว้นฉีกับองค์ชายรอง นอกจาก
ความสัมพันธ์แบบขุนนางกับผู้ปกครอง ทั้งสองยังเป็นสหายรักกันด้วย
ตอนเงินສື່ເນື່ອງຍ້າຍມາຫຼັງຈິງ ພະຮາຍາຈິນອຸ່ງມາແສດງຄວາມຍິນດີ
ถึงจวนด้วยตนเอง หลังจากนั้นสองฝ่ายก็ไปมาหาสู่กันตลอด ความรักใคร่
ห่วงใยที่เส้นจึงมีต่อเงินສື່ເນື່ອງ ນາງເຫັນຂັດເຕັມສອງຕາ

เงินสี่เหนียงฟังแล้วหัวใจหวานล้ำ ไบหน้าคลีมีมบางๆ "ข้าร่างกายไม่แข็งแรง ต้องนอนกลางวันทุกวัน"

น้ำเสียงอ่อนหวานประกอกับรอยยิ้มอ่อนล้าแลดูหวานซึ่งในสายตาของคน องค์หญิงน้อยหลายคนที่ยังไม่ออกเรือนพากันส่งเสียงฮือฮาเบาๆ อย่างอดไม่ได้

"นั่นนะสิ ได้ยินว่าเพื่อเสด็จยนิ ทานแม่ทัพเคยขัดพระเสาวนีย์ คุกเข่าหน้าประตูอุ้มน้ำและเข้าคุกมาแล้ว" องค์หญิงห้าประทับใจอย่างยิ่ง

"ข้าได้ยินว่าตอนนั้นเสด็จพ่อพิโรธหนัก จะริบทรัพย์จวนแม่ทัพสุดท้ายท่านแม่ทัพไม่เพียงไม่ได้แย้ง ยังขอร้องว่าให้ฝังศพเขากับท่านไว้ด้วยกัน!" องค์หญิงเจ็ดพูดด้วยความชื่นชม "ช่างเป็นบุคคลที่บูชาความรักยิ่งนัก"

องค์หญิงเจ็ดนึกชื่นชมเสด็จในเจดนี้มากที่สุด รักก็รักอยู่แล้ว แต่ไปไหนก็กล้าทำดีกับเงินสี่เหนียงอย่างเปิดเผย ไม่กลัวผู้อื่นจะหัวเราะเยาะ ไม่กลัวใครจะนิทา ไม่เหมือนบัณฑิตพวกนั้นที่ปากบอกว่ารักจะเป็นจะตาย แต่ยามอยู่ต่อหน้าคนอื่นกลับหลบเสียดียงยิ่งกว่าอสรพิษ เกรงว่าจะทำลายภาพลักษณ์คุณชายผู้สูงส่งของตนเอง ทำท่าซื่อสัตย์หวาดกลัว เห็นแล้วน่าขยะแขยงนัก...

คิดไม่ถึงว่าคำพูดของพระชายาเงินต้องจะทำให้दनตกเป็นเป้าความสนใจของคน ต่อให้เงินสี่เหนียงไม่หลงไหลในลาภยศสรรเสริญ มากเพียงใดก็อดหน้าแดงเรือไม่ได้

เงินสี่เหนียงกำลังจะเอ่ยปาก องค์หญิงฉางหิงพลันคว้าโต๊ะไฟ และลูกพรวดทันใด เอ่ยกับนางว่า "วังเดิมของข้าชายราคาสองแสนตำลึง

น้อยกว่านี้แม้แต่เอีแปะเดียวก็ไม่ได้!"

บรรรยากาศพลันชะงักงัน สายตาของทุกคนเลื่อนไปยังองค์หญิงฉางหนึ่ง

เพียงครู่เดียวเท่านั้น องค์หญิงฉางหนึ่งที่ก่อนหน้านี้ยังพูดคุยกั้มแย้มกับทุกคนก็มีสีหน้าบึ้งตึง แววตาที่ดูดุตันเล็กน้อยตัดกับบรรรยากาศอ่อนโยนอย่างชัดเจน นางเป็นอะไรไป ไม่มีใครล่วงเกินนางสักหน่อยไฉนจู้ๆ จึงเปลี่ยนสีหน้าเช่นนี้

เงินสี่อเหินยงพลันนึกได้ว่าที่ดินผืนที่เส้นจงซึ่งหาให้นางเป็นวังเดิมขององค์หญิงฉางหนึ่งผู้นี้ ในใจอดว่าวุ่นไม่ได้ แต่กระนั้นสีหน้ายังคงเรียบนิ่ง "ที่ดินผืนนั้นขององค์หญิงตั้งอยู่ในทำเลที่เจริญที่สุดของซ่งจึงอย่าว่าแต่สองแสนตำลึงเลย ต่อให้สามแสนตำลึงก็คุ้มค่า เพียงแต่หม่อมฉันอาจไม่มีเงินมากมายขนาดนั้น เอาอย่างนี้..." เงินสี่อเหินยงใคร่ครวญอย่างจริงจัง "ขอให้หม่อมฉันกลับไปถามสมุหบัญชีดูก่อน ดูว่าเครื่องประดับพวกนั้นของหม่อมฉันจำหน่ายได้เงินเท่าไร แล้วค่อยให้คำตอบที่แน่นอนกับองค์หญิง" ไม่ได้ตอบตกลงและไม่ได้ปฏิเสธ เงินสี่อเหินยงใช้หลักไม้อ่อนชนะไม้แข็ง กลบเกลื่อนหัวข้อสนทนານี้ไปอย่างง่ายดาย

องค์หญิงฉางหนึ่งมองเงินสี่อเหินยงนิ่งๆ โดยไม่พูดอะไร

เงินสี่อเหินยงย่อกายคารวะทุกคนอย่างอ่อนช้อยและเอ่ยอำลา พระชายาจิ้นอ่องเดินออกมาส่งนางด้วยตนเอง

"เจ้าอย่าเก็บมาใส่ใจเลย องค์หญิงฉางหนึ่งก็นิสัยแบบนี้แหละ ทนเห็นสามีภรรยารักใคร่กันไม่ได้มากที่สุด" สีหน้าของพระชายาจิ้นอ่องเต็มไปด้วยการขอภัย "ข้าก็ลืมไปว่านางอยู่ด้วย"

เงินสี่อเหนียงหันไปมอง

พระชายาเงินอ่องพูดเสียงค่อย "องค์หญิงฉางหนึ่งอภิเษกสมรสได้สองปี ราชบุตรเขยก็ทูลขอราชาโองการไปชายแดน...หลังจากนั้นนางก็กลายเป็นคนอารมณ์แปรปรวน เห็นสามีภรรยาบ้านใดรักใคร่กันเป็นไม่ได้ อยากจะแยกพวกเขาออกจากกัน"

เงินสี่อเหนียงคิดถึงคำพูดของเสิ่นจงซึ่งเห็นว่าที่ดินตรงนั้นเป็นที่อับมงคล ลอบคิดในใจว่า จะเป็นที่อับมงคลจริงๆ หรือว่า จะมีความลับที่บอกใครไม่ได้ ใจคิดเช่นนี้และกำลังจะเงยหน้าถามให้ละเอียด แต่หางตาเหลือบเห็นคนผู้หนึ่งมองผ่านฉากบังลมมาทางนี้จึงยั้งตอบว่า "ที่ดินตรงนั้นเดิมทีก็มีราคาถึงสองแสนตำลึงอยู่แล้ว ข้าจะคิดมากได้อย่างไร พระชายาเองต่างหาก" นางผลักรักอีกฝ่ายที่หนึ่งเบาๆ "รีบเข้าไปเถอะ ประเดี๋ยวองค์หญิงฉางหนึ่งจะผูกใจเจ็บ ได้ยินว่าฝ่าบาทกับไท่เฮาทรงโปรดปรานนางเป็นอย่างยิ่ง"

พระชายาเงินอ่องเห็นเงินสี่อเหนียงไม่ติดใจอะไรจริงๆ ก็โล่งอกก่อนเดินจากไป

เงินสี่อเหนียงพบเสิ่นจงซึ่งรอนางอยู่ที่ประตูชั้นใน

"เหวินเกออยู่เกอแล้ว" เห็นเจียนเหวินเจียนอูไม่ได้อยู่กับเขาเงินสี่อเหนียงเอ่ยถามขึ้น

เจียนเหวินเจียนอูนั่งร่วมโต๊ะกับบรรดาคุณชายของจวนสกุลเจิ้งกินข้าวเสร็จตั้งนานแล้ว นางได้ยินสาวใช้บอกว่าเสิ่นจงซึ่งมารับตัวไปแล้ว

"เล่นอยู่กับน้องรองข้างนอก" เสิ่นจงซึ่งตอบ หันกลับไปเห็นเสิ่นจงซึ่งพาเจียนเหวินเจียนอูวิ่งมาพอดี

"ท่านพ่อ ท่านแม่!" เจียนเหวินเจียนอุโฝเข้ามาพร้อมกัน
เห็นเส้นจิ้งจิ้งมอมตนด้วยดวงดาววาระยับ เงินสื่อเหนียงมุ่นคิ้ว
อย่างใช้ความคิด

พอลับถึงจวนแม่ทัพ เงินสื่อเหนียงเอนตัวลงก็หลับไปทันที
กว่าจะตื่นขึ้นมาก็ตลปคำแล้ว

"เจ้าตื่นแล้วหรือ" เส้นจิ้งจิ้งนึ่งดูเอกสารอยู่ใต้โคมไฟได้ยินเสียงนาง
พลิกตัว เขาวางเอกสารในมือลงทันที

"เหวินเกออยู่เกอเล่า"

"กลับเรือนเจ้าฮังการไปแล้ว" กั้นบั้งนัยน์ตาของเส้นจิ้งจิ้งทอแว
หวงใย เห็นนางมีท่าทางเกียจคร้านไม่ยอมลุกจิ้งตั้งนางขึ้นมา "รีบตื่น
มาล้างหน้าบัวนปากเถอะ เจ้ายังไม่ได้กินข้าวเย็นเลย"

"ข้าไม่ยอมกิน อยากนอนต่อมากกว่า" เพิ่งตื่นนอน น้ำเสียงของ
เงินสื่อเหนียงจิ้งออกอ้อนเกียจคร้าน

เส้นจิ้งจิ้งหัวใจอ่อนยวบจนแทบค่นน้ำออกมาได้ ความรู้สึกคัน
ยุยิบผุดขึ้นในใจ กำลังจะเอ่ยรับปากอยู่แล้ว แต่เห็นพวงแก้มชูปตบ
ของนางจิ้งผืนทำใจแข็ง "ไม่ได้ เจ้ายังไม่ได้กินข้าวเย็น!" เห็นนางทำท่า
เกียจคร้าน เขาจิ้งปรึกษาเสียงนุ่ม "ถ้าอย่างไรให้สาวใช้เอาผ้าชูปน้ำ
มาเช็ดตัวให้เจ้า พวกเรากินข้าวบนเตียงดีหรือไม่" เขามองนางตา
เป็นประกาย

เงินสื่อเหนียงสะดุ้ง เขาคงไม่คิดจะกอดนางอยู่บนเตียงและ
บ่อนข้าวนางกระมัง ดาวหายนะผู้นี้ไม่ฟังเหตุผลมาแต่ไหนแต่ไร

อยากทำก็ทำ นางตื่นเต็มตาทันทีและลุกขึ้นนั่งอย่างว่องไว "ไม่ต้องง้อ
เข้าไปล้างหน้าบัวรดปากเองได้"

เส้นจางซึ่งอุ้มนางไม่ยอมปล่อย "แค่ครั้งเดียวเท่านั้นไม่เป็นไรหรอก"
เขาหันหน้าตะโกนไปที่ประตู "ใครก็ได้!"

กับดาวหายนะผู้นี้ มีครั้งที่หนึ่งย่อมมีครั้งที่สอง! เงินสี่เหนียง
ออกแรงตื่นจนชุดนอนคลายออก นางตกใจยกมือขึ้นปิดบังทันที

ตงจิวฉกประตูเข้ามาเห็นเส้นจางซึ่งอุ้มเงินสี่เหนียง เงินสี่เหนียง
คอเสื้อเปิดอ้า เผยให้เห็นทรวงอกครึ่งหนึ่ง ความงามที่เปิดเผยอยู่ตรงหน้า
ทำเอาตงจิวหน้าแดงช้ำน รีบก้มหน้ามองปลายเท้าของตนเอง

เส้นจางซึ่งเห็นเงินสี่เหนียงใบหน้าแดงกำทำทางเริ่มจะโมโห
จึงรีบปล่อยมือ

กินข้าวเสร็จ ด้วยกลัวว่านางจะอาหารไม่ย่อย เขาจึงชวนนางไป
เดินเล่นในสวนดอกไม้เล็ก ๆ หน้าเรือนแล้วค่อยกลับมาที่ห้องนอน

"เอ๊ะ ไฉนจึงจุดกระถางไฟล่ะ" รู้สึกในห้องร้อนอบอ้าว เงินสี่เหนียง
ถึงสังเกตเห็นว่าในห้องมีกระถางไฟขนาดใหญ่อยู่สองใบ มิน่าก่อนหน้านี้
ตอนตื่นนอนนางเห็นเส้นจางซึ่งสวมเสื้อเพียงชั้นเดียวก็มีเหงื่อเต็มศีรษะ

"หิมะตกแล้ว ควรจุดกระถางไฟได้แล้วล่ะ" เส้นจางซึ่งช่วยนาง
ถอดเสื้อคลุม นางร่างกายเย็น กลัวความหนาวเป็นที่สุด แม้จะเป็น
เดือนสิบเอ็ด แต่ออกไปข้างนอกก็ต้องสวมเสื้อยัดปุยฝ้ายแล้ว ในห้อง
จะไม่จุดกระถางไฟได้อย่างไรกัน

เงินสี่เหนียงพูดไม่ออก "ในห้องมีเตาใต้ดินอยู่ จุดกระถางไฟ

ตั้งแต่ตอนนั้น แล้วเดือนสิบสองจะอยู่อย่างไร" ทั้งสองอยู่ห้องเดียวกัน คนหนึ่งชี้หนาว คนหนึ่งชี้ร้อน ชี้หนาวยังพอแก้ไขด้วยการสวมเสื้อเพิ่มขึ้นได้ แต่จะให้คนชี้ร้อนโอนอ่อนตามคนชี้หนาวยอมเป็นการทรมานตนเอง พอไอ้ร้อนแผ่ขึ้นมายอมไม่รู้จะหลบไปทางใด ครั้นเห็นว่าแค่พูดคุยกัน เส้นจงซึ่งก็เหง้อออกเต็มศีรษะ เงินสี่เหนียงจึงหันไปสั่งสาวใช้ให้ยกกระถางไฟออกไป

"ไม่เป็นไร" เส้นจงซึ่งโบกมือห้าม "ถึงเดือนสิบสองเมื่อไรค่อยจุดกระถางไฟเพิ่มขึ้นอีกสองกระถาง"

"ในห้องเย็นหน่อยอากาศย่อมดีกว่า" เงินสี่เหนียงหันไปสั่งชีวิตวี "ไปเอาเสื้อกั๊กหนังเพียงพอนขนเงินตัวนั้นออกมา" พุดจบนางก็ให้ตงจี๊ ประคองไปที่ห้องอาบนํ้า

อาบนํ้าเสร็จกลับไปที่ห้องนอน เส้นจงซึ่งเปลี่ยนมาสวมเสื้อตัวกลางสีฟ้าฉนวนแล้ว เขากำลังนั่งอ่านจดหมายอยู่หน้าโต๊ะยาว เห็นนางเข้ามา เขารีบวางจดหมายและหยิบเสื้อกั๊กหนังเพียงพอนขนเงินที่ชีวิตวีหามาให้สวมให้นาง "รีบสวมเร็วเข้า อย่าปล่อยให้ร่างกายหนาว" เขาอุ้มนางขึ้นมาบนเตียง ก้มตัวถอดรองเท้าให้และตักขานางเข้าในผ้าห่ม จากนั้นดึงผ้ามาห่อตัวนางอย่างแน่นหนา

สาวใช้ก้มหน้าหัวเราะคิก ก่อนจะถอยออกไปเสียบๆ

เงินสี่เหนียงชินจนหน้าแดง เห็นสาวใช้ถอยออกไปแล้วจึงบ่นว่า "ท่านแม่ทัพชอบทำเช่นนั้น ทำให้ข้าหมดความน่าเกรงขามต่อหน้าสาวใช้"

"ใครกล้า!" เส้นจงซึ่งซึ่งตาดู "พรุ่งนี้ข้าจะไล่ออกไปให้หมด!"

ก็บอกแล้วว่าคนผู้นี้เฝ้าจัดการ เงินสี่เหนียงสะบัดหน้าไปอีกทาง

เห็นนางไม่พอใจจริงๆ เส้นจงซึ่งรีบปลอบ "เอาเถอะๆ ข้ารู้แล้ว" ก่อนเขาจะเปลี่ยนเรื่องทันที "ข้าจำได้ว่าเอาหนังสือเดี่ยว* กลับมาจากแค้วนฉีหลายคืน พงุ่นนี้ให้คนหาออกมาทำเสื้อคลุมให้เจ้าเอาไว้ใส่อยู่บ้านเถอะ" หนังสือเดี่ยว? นั่นเป็นของล้ำค่าของแค้วนฉี ปกติมีเงินยังหาซื้อไม่ได้ เขากลับจะเอามาตัดเป็นเสื้อสำหรับใส่อยู่บ้าน!

ตอนเช้าฤดูใบไม้ผลิเขาสั่งตัดเสื้อคลุมที่ทำจากหนังจิ้งจอกขนเงิน และเพียงพอนเงินให้นางหลายตัว ยังไม่ได้เอาออกมาสวมเลย เงินสี่เหนียงพูดไม่ออกจึงตัดสินใจเปลี่ยนเรื่อง "คนสกุลอุพบน้องรองแล้วว่อย่างไรบ้าง"

"นายท่านสี่สกุลพอใจน้องรองมาก ตอนเที่ยงราชบัณฑิตเจิ้งส่งข่าวมาหารื่อว่าจะแลกเปลี่ยนชะตากันเร็วหน่อยได้หรือไม่" เส้นจงซึ่งถอดรองเท้าและนั่งขัดสมาธิข้างกายเงินสี่เหนียง "เจ้าพบแม่นางอุแล้วเป็นอย่างไรละ" เขาถาม "หากคิดว่าดี ข้าว่าจะหมั้นหมายภายในสองวันนี้เลยและเร่งแต่งเข้ามาให้ทันภายในสิ้นปี" ให้นางรีบเข้ามาจัดการธุระภายในจวน เงินสี่เหนียงจะได้ไม่ต้องเหนื่อยมาก

รีบร้อนเกินไปหรือไม่ จะย่างเข้าเดือนสิบสองอยู่แล้ว เหลือเวลาอีกแค่เดือนกว่าตามธรรมเนียมพิธีการแต่งงานของคนโบราณ จะเตรียมงานทันหรือ อีกอย่างลูกสาวบ้านใดจะยอมแต่งงานอย่างรีบร้อนเช่นนี้ หากแพร์ออกไปจะถูกผู้อื่นมองว่าลูกสาวเป็นหยกมีตำหนิหรือไม่ หากไม่ผู้หญิงดีๆ จะรีบออกเรือนอย่างเร่งร้อนเช่นนี้ทำไมกัน

"จะฉุกเฉินเกินไปหรือไม่" เงินสี่เหนียงลังเลเล็กน้อย

"ไม่หรอก" เส้นจงซึ่งส่ายหัวโดยไม่ต้องคิด "ตอนที่พวกเราแต่งงานกัน

* สูยเดี่ยว หมายถึงมิงก์ เป็นสัตว์ที่ขนหนานุ่มและมีค่ามาก นิยมนำมาทำเสื้อขนสัตว์

ตั้งแต่ได้รับราชโองการจมนแต่งตั้งเจ้าเข้าบ้านใช้เวลาแค่หนึ่งเดือนเท่านั้น" นี่นับว่านานแล้ว เขาแต่งอิเหนียงทั้งหลายใช้เวลาแค่ไม่กี่วันเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ในความคิดของเสิ่นจิงซิง การแต่งงานหากสองฝ่ายตกลงกันได้แล้วย่อมสามารถหามเจ้าสาวเข้าบ้านได้ทุกเวลา

เงินสื่อเหนียงไม่รู้เรื่องพวกนี้แม้แต่น้อย เกรงว่าหากเสิ่นจิงซิงพูดเรื่องการแต่งงานของพวกเขาดต่อไป ตนเองจะเผยพิรุณจึงรีบเปลี่ยนเรื่อง "คนดูแล้วอ่อนหวานเป็นกุลสตรี เพียงแต่..." นางล้งเลเล็กน้อย "ข้ารู้สึกว่าคุณไม่เหมาะสมกับน้องรอง"

"ทำไมล่ะ" เสิ่นจิงซิงนั่งตัวตรง

"น้องรองหมกมุ่นกับกลไกและการออกแบบแปดประตูพิศดาร ไม่ชอบการเป็นขุนนาง แต่แม่นางอุกลับให้ความสำคัญกับฐานะและยศศักดิ์อย่างยิ่ง..." นางเล่าบทสนทนาตอนอยู่ในโรงละครให้เขาฟัง "หากแต่งเข้ามาจริง เมื่อพบว่าน้องรองไม่มีคุณงามความชอบและไม่ยอมพัฒนาตนเอง นางย่อมต้องค่อยๆ ผิดหวังในตัวน้องรอง ดีไม่ดีอาจกลายเป็นคู่แค้นกันได้" นางมองเสิ่นจิงซิงอย่างจริงจัง "สามีภรรยาต้องครองคู่กันไปชั่วชีวิต ทางที่ดีคือต้องมีความชื่นชอบที่สอดคล้องกัน พูดภาษาเดียวกัน"

สิ่งสำคัญที่สุดคืออุหย่าฟางภายนอกดูอ่อนโยนว่าง่าย แต่กลับเป็นคนที่อดทนและเก็บความรู้สึกได้เป็นอย่างดี หากแต่งเข้าจวนมาด้วยความรักใคร่และตามใจที่เสิ่นจิงซิงมีต่อน้องชายเพียงคนเดียว ดีไม่มีพอนางตายไป พวกเขาสองคนอาจถูกอีกฝ่ายวางแผนป่วนหัว

เสิ่นจิงซิงหัวคิ้วขมวดมุ่น เงินสื่อเหนียงดูคนเก่งกว่าเขา นางดูว่า

ไม่ดียอมไม่ดี

"เช่นนั้นก็ยกเลิกไปเช่นนี้หรือ" เขาเสียดายเล็กน้อย

"น้องรองยังเด็ก ไม่ต้องรีบร้อน..." ปีนีเส้นจขขึ้นอายุสิบเก้าเท่านั้น หากเป็นเมื่อชาติก่อนยังเป็นแค่เด็ก ม.ปลาย คนหนึ่ง เงินสี่เหนียงยิ้ม "พวกเราค่อยๆ เลือกลงให้เขา"

"เลิกอะไรกัน" เส้นจขซึ่งส่ายหัว "ผู้อื่นที่อายุเท่าเขา เด็กก็เรียก ท่านพ่อได้แล้ว!" เขาถอนหายใจ "หากไม่เพราะเขาตั้งต้นจะไปคารวะ อาจารย์ที่ไปเฉวียน ปานนี้ก็แต่งงานไปแล้ว" เขามุ่นคิ้ว "ตอนแรก พวกเราเป็นฝ่ายไปขอรับรอง บัดนี้ผู้อื่นตกลงแล้ว พวกเรากลับ..." น้ำเสียง เขาลำบากใจเล็กน้อย "จะให้ข้าเอ่ยปากกับราชบัณฑิตเจ้จขอย่างไรดี"

"เรื่องนี้จัดการยากอยู่สักหน่อย" เงินสี่เหนียงคิดถึงความระแວดระวัง ที่ราชบัณฑิตเจ้จขมีต่อนางก่อนจะกล่าวต่อ "พวกเราต้องคิดหาวิธีที่เหมาะสม"

ราชบัณฑิตเจ้จขดูเรียบง่ายซื่อตรง แท้ที่จริงแล้วกลับเป็นจขจกเฒ่า เจ้าเล่ห์ตัวหนึ่ง! สำนวนจขกล่าวไว้ว่าลวงเกินบัณฑิตได้ แต่อย่าลวงเกิน คนพาลเด็ดขาด พวกเขาไม่มีความจำเป็นต้องสร้างความแค้นกับอีกฝ่าย ด้วยเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้จริง ๆ

"เรื่องนี้เจ้าอย่ากังวลไปเลย ข้าจะค่อยๆ คิดหาทางเอง" เขาทนเห็น เงินสี่เหนียงขมวดคิ้วไม่ได้เป็นที่สุด จึงโบกมือห้ามนาง

"หรือว่า..." เงินสี่เหนียงเงยหน้า "จะให้น้องรองไปตีมสุรา ในหอคณิกาอีกครั้ง" นางได้ยินฮุหยินผู้เฒ่าเชี่ยวชาญถึงเรื่องที่เส้นจขขึ้น ไปตีมสุราในหอคณิกา วิธีนี้ออกจะไร้คุณธรรมก็จริง แต่กลับใช้ได้ผล เป็นอย่างดี

เส้นจางซึ่งซิงตาใส่นาง "ไม่มียศตำแหน่ง ชื่นยังจะไปดื่มสุรา
ในหอคณิกาอีก ซาตินนี่น้องรองอย่าได้คิดจะแต่งภรรยาเลย"

ครั้นคิดได้ว่าคนโบราณให้ความสำคัญกับหน้าที่การงาน เงินสื่อเหนียง
พลันแลบลิ้น

"เจ้าอย่าคิดอีกเลย" เส้นจางซึ่งขี้ผมนางเบาๆ "ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่
การตัดสินใจที่ต้องกระทำทันที พวกเราถ่วงเวลาไปก่อนก็แล้วกัน"

ก็คงมีแต่หนทางนี้แหละ เงินสื่อเหนียงพยักหน้าและคิดถึงกู่กู่จื่อ
"ไม่ว่าภพาวาดครึ่งแผ่นนั้นจะตั้งดูตเขาได้หรือไม่"

เส้นจางซึ่งหัวเราะ "เขายังคิดว่าเจ้าเป็นผู้สูงส่งที่ไม่เปิดเผยตัวตน
ออกเดินทางตั้งนานแล้ว น่าจะมาถึงต้นเดือนสิบสอง" สายสืบส่งจดหมาย
กลับมาแล้ว แต่เห็นเงินสื่อเหนียงมีท่าทีเกียจคร้าน ไม่ใส่ใจเรื่องของ
โรงพยาบาลชุมชนสักเท่าไร เขาจึงไม่ได้พูดถึง

"จริงหรือ" เงินสื่อเหนียงเงยหน้าด้วยความดีใจ "เช่นนั้นตอนนี้
ข้าก็ต้องเตรียมไม้แล้วสิ" นางมองเขาตาเป็นประกาย "ให้เขาพักที่เรือน
แพรพรางแล้วกัน ซ่อมแซมใหม่สักหน่อย เรือนหลังนั้นใหญ่ เอาไว้
เก็บไม้ได้พอดี!" พอบรรดาอี่เหนียงจากไป เรือนแต่ละหลังก็ว่างเปล่า
ในบรรดาเรือนเหล่านั้น เรือนแพรพรางมีขนาดใหญ่ที่สุด

"ดี!" เส้นจางซึ่งพยักหน้า "พຽ່ງนี้ข้าจะให้เกาเฉวียนนำคนมา
เก็บกวาด" เขาขบคิดแล้วเอ่ยว่า "พຽ່ງนี้เจ้ากับน้องรองปรึกษากันดูว่า
จะใช้ไม้ประเภทใด ต้องการทำอะไรจดยาการมา ข้าจะให้เงินเขาเชิง
ไปหาซื้อและขนกลับมาก่อนปีใหม่"

"อืม" เงินสื่อเหนียงผงกศีรษะ "ให้น้องรองตามไปเลือกด้วย เขา

มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องไม่เป็นอย่างดี"

"เจ้าสั่งเขาโดยตรงได้เลย" เส้นจางซึ่งคิดถึงเรื่องสถานที่ตั้งของโรงพยาบาล "เมื่อวานพ่อบ้านหวังเป็นฝ่ายมาหาได้ว้าง บอกว่าองค์หญิงฉางหนิงเรียกราคาหนึ่งแสนห้าหมื่นตำลึง" เขาถอนหายใจ "ข้าว่าที่ผืนนั้นอย่างต่ำก็มีราคาสองแสนตำลึง เงินห้าหมื่นตำลึงพวกเราจ่ายได้ ให้โด้วจางลงนามในสัญญาไปเถอะ เพียงแต่...ดินแข็งหมดแล้ว การปรับโครงสร้างใหญ่ๆ ต้องรอถึงฤดูใบไม้ผลิปีหน้า พวกเราปรับเรือทางใต้ที่ติดกับถนนใหญ่ก่อนแล้วกัน เจ้าจะได้ย้ายโรงพยาบาลเข้ามาก่อนรอให้ถึงฤดูใบไม้ผลิปีหน้าค่อยสร้างเขตกักกันและห้องผู้ป่วยที่เจ้าพูดถึง"

เงินสี่อเนียงหน้าหม่นลง "เกรงว่าคงซื้อไม่ได้แล้วละ" นางเล่าคำพูดขององค์หญิงฉางหนิงในวันนี้ตอนอยู่ที่เรือนดอกไม้ให้ฟัง "สองแสนแพ่งเกินไป อย่าว่าแต่ไม่มี ต่อให้มีหากลงทุนไป ใช้เวลาสิบปียี่สิบปีก็หาทุนคืนไม่ได้ ไม่คุ้มค่าเลยจริงๆ"

เส้นจางซึ่งอึ้งไปครู่ใหญ่ "โชนจู่ๆ นางจึงเปลี่ยนใจกะทันหันเล่า" เขาถาม "ก่อนที่จะพวกเราจะถูกใจที่นี่ นางปิดประกาศมาเกือบครึ่งปีแล้ว แต่ไม่มีคนถามไถ่แม้แต่หน่อย" เงินแสนกว่าตำลึงไม่ใช่จำนวนน้อยๆ คนทั่วไปไม่มีกำลังซื้อ ที่มีกำลังซื้อก็รังเกียจว่าเป็นที่อับมงคล จะหาคนอย่างพวกเขาที่สามีเป็นคนไม่ถือสา ภรรยาเป็นคนไม่ม่งมายเรียกว่ามีไม่มากจริงๆ

"ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน" เงินสี่อเนียงสายหัว "ได้ยินพระชายาจินอ่องบอกว่านางเป็นคนนิสัยประหลาดคาดเดายากอยู่แล้ว" ด้วยเกรงว่าเส้นจางซึ่งจะซื้อจริงๆ จึงปลอบเขาว่า "แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน พวกเรา

จะได้หาที่อื่น ไม่ต้องใหญ่ขนาดนั้น เอาแค่ครึ่งหนึ่งของวังเดิมขององค์หญิงก็พอ จะได้ประหยัดเงินด้วย"

เสิ่นจงซึ่งครุ่นคิดแล้วตอบว่า "สองแสนก็สองแสน! พรุ่งนี้ข้าจะให้โต้วจางไปจัดการ" เขาไม่ขาดแคลนเงินทอง สำคัญคือเงินสี่อเนียงมีความสุข รับประทานยาที่ซึ่งจริง นางจะได้ไม่ต้องเหนื่อยเดินทางไปมา อากาศหนาวเหน็บขึ้นทุกที นางเดินทางไปเมืองอู่ถู่ก็ลำบากมากขึ้นเรื่อยๆ

เงินสี่อเนียงเบิกตาโตอย่างตกตะลึง

"จะสิ้นปีแล้ว สถานที่หาไม่ง่าย" เสิ่นจงซึ่งรีบอธิบายอย่างคลุมเครือ "ก่อนหน้านี้โต้วจางไปดูมาหลายที่แล้ว หากไม่เลิกเกินไปก็ห่างไกลเกินไป ไม่มีที่ใดเหมาะสมไปกว่าวังเดิมขององค์หญิงนางหนึ่งอีกแล้วล่ะ"

เงินสี่อเนียงส่ายหัวยิก "ไม่มีใครเชื่อว่าข้าจะมีเงินมากมายขนาดนั้น!" เห็นเสิ่นจงซึ่งสีหน้าหม่นเศร้า เงินสี่อเนียงพลันคิดถึงครั้งก่อนตอนที่นางบอกว่าลัวจะมีคนแย่งโรงพยาบาลไปหลังจากนางตาย และเขามีปฏิกริยารุนแรง จึงหยอกเย้าว่า "ต่อให้ท่านแม่ทัพควักเงินออกมา หากรู้ถึงผู้ตรวจการ เขาย่อมกล่าวหาท่านว่ามีความผิดฐานทรัพย์สินจำนวนมากมีที่มาไม่ชัดเจน!"

"ทรัพย์สินจำนวนมากมีที่มาไม่ชัดเจน?" เสิ่นจงซึ่งตะลึงงัน "ต้าโจวมีกฎหมายข้อนี้ด้วยหรือ" ไฉนเขาจึงไม่เคยได้ยินมาก่อน

"มิใช่หรือไร" เงินสี่อเนียงหัวเราะ "เงินเดือนในปีหนึ่งๆ ของท่านแม่ทัพแค่สองหมื่นเท่านั้น เงินสองแสนตำลึงต้องไม่กินไม่ใช้และ

เก็บหอมรอมริบถึงสิบปี บัดนี้ท่านกลับควักออกมาอย่างง่ายดาย อีกทั้งเป็นการซื้อขายกับองค์หญิงฉางหนิง ขุนนางในราชสำนักจะไม่รู้ได้อย่างไร" นางจงใจปั้นหน้าขีมิ "ถึงเวลานั้นหากผู้ตรวจการไม่พบหลักฐานการทุจริตรับสินบนของท่าน เขาย่อมต้องโจมตีว่าเงินสองแสนตำลึงอันเป็นเงินมหาศาลนั้นมีที่มาไม่ชัดเจน!" นางทำสีหน้าท่าทางเกินจริงก่อนจะกล่าวต่อ "จากนั้นก็ลากออกไปตัดหัว!"

เส้นจงซึ่งหัวเราะฮาๆ บรรยายภาคผนวคนคลายลงทันที

เงินสี่เหนียงถือโอกาสพูด "การซื้อขายนี้นอยู่กับการเจรจา ไม่มีหรอกที่จะสำเร็จลงง่ายๆ นางเรียกราคามา ถึงอย่างไรพวกเราก็ต้องต่อรองสักหน่อย มีผู้เจรจากับองค์หญิงฉางหนิงไปพลางส่งคนออกหาสถานที่ไปพลาง"

เส้นจงซึ่งพยักหน้า ในใจลอบครุ่นคิดว่าจะเกลี้ยกล่อมเงินสี่เหนียงอย่างไรให้นางยอมตกลงซื้อวังเดิมขององค์หญิงฉางหนิงโดยเร็ว

สองสามีภรรยาเพิ่งจะหลับไปไม่นานก็ต้องสะดุ้งตื่นเพราะเสียงเคาะประตู

"องค์หญิงแปดป่วยหนัก ฝ่าบาททรงเชิญฮูหยินเข้าวังโดยด่วน เจ้าค่ะ" ชิวจวีถือเทียนเดินเข้ามารายงาน "ตอนนี้หลังกังกงรออยู่ในโถงรับแขกแล้ว"

องค์หญิงแปดป่วยหนัก? เงินสี่เหนียงคิดถึงเหตุการณ์ที่องค์หญิงแปดตกลงมาจากต้นไม้ตอนกลางวัน อดนึกหน้าไม่ได้ "ตอนนั้นหมอลหวงบอกว่าแค่วิวหนึ่งถลอกมิใช่หรือ" ไฉนจู่ๆ จึงป่วยหนักได้

52

ในวังยงหาวขององค์หญิงแปด เจิ้งกู่เพยกำลังตำหนิหมอลวงซุนที่ตรวจชีพจรให้องค์หญิงแปดเมื่อตอนกลางวันด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด "ไหนว่าแค่เป็นแผลถลอกนิดหน่อยมิใช่หรือ ไฉนจึงกลายเป็นแบบนี้"

หางตาเหลือบเห็นฝ่าบาทที่ประทับอยู่บนเก้าอี้มังกรด้วยท่าที่เคร่งขรึมมีใบหน้าบึ้งตึง เจิ้งกู่เพยหน้าซีดเล็กน้อย ด้วยเพราะองค์หญิงแปดเกิดเรื่องที่บ้านเดิมของนาง

"กระหม่อมไร้สามารถ กระหม่อมมีโทษสมควรตายพะย่ะค่ะ!" หมอลวงซุนหน้าซีด ไชกศีระชะออกภัยโทษไม่หยุด จวบจนตอนนี้เขายังคงไม่เข้าใจว่าองค์หญิงแปดที่ตอนกลางวันแค่เป็นแผลถลอกนิดหน่อย ชีพจรปกติดี ไฉนตกกลางคืนอาการจึงทรุดหนักจนเกือบจะเอาชีวิตรอด ที่ประหลาดที่สุดก็คือเห็นองค์หญิงแปดจะไม่ไหวอยู่แล้ว เขากลับตรวจหาสาเหตุของโรคไม่ได้ เหงื่อเย็นหยดตึงๆ ลงมา

ตามหน้าผากของหมอลวงซุน

ฝ่าบาทถึบเขากระเด็นไปที่หน้าประตู

หัวหน้าสำนักแพทย์ลวงเจียงเหิงเดินนำพวกหมอลวงเวินและ
หมอลวงหลือออกมาจากตำหนักบรรทมขององค์หญิงแปด

"เป็นอย่างไรบ้าง" ฝ่าบาทงยหน้าถาม

"กระหม่อมไร้สามารถพะยะค่ะ" เจียงเหิงคุกเข่าโขกศีรษะเป็น
คนแรก "องค์หญิงแปดลมหายใจอ่อน ซี้พจรแผ่วเร็ว มีสัญญาณบ่งชี้ว่า
อาจจะ...ไม่รอดชีวิตแล้ว..." ลมหายใจอ่อน หน้าซีดเผือด นี่เป็นอาการ
ของคนเสียเลือดซัดๆ แต่กลับตรวจไม่พบบาดแผล ยิ่งดูไม่ออกว่า
เลือดออกที่ใด ซ่างประหลาดยิ่งนัก เจียงเหิงใคร่ครวญอาการและซี้พจร
ขององค์หญิงแปดในหัวอย่างละเอียดอีกครั้งและโขกศีรษะติดๆ กัน
"กระหม่อมไร้สามารถพะยะค่ะ"

แม้จะหาสาเหตุของโรคไม่ได้ แต่เขารู้ว่าหากไม่รีบหาสาเหตุและ
รักษา เกรงว่าองค์หญิงแปดคงมีชีวิตอยู่ไม่พินคืนนี้!

ฮ้องเต้กวาดตาไปยังหมอลวงคนอื่นๆ

คนอื่นต่างพากันก้มหน้าอย่างละอายใจ

"ฝ่าบาท พระสนมอวี๋ผินเพคะ องค์หญิงแปดใกล้จะไมไหวแล้ว!"

เสียงร้องแหลมดังมาจากตำหนักบรรทมที่อยู่ข้างๆ

ฮ้องเต้ลุกพรวดและพุ่งเข้าไปในตำหนักบรรทมเป็นคนแรก

"องค์หญิง!" ครั้นเห็นองค์หญิงแปดหน้าซีด ลมหายใจออกมากกว่าเข้า

ใกล้จะหมดลมอยู่แล้ว อวี๋ผินก็ร้องเสียงแหลมและหมดสติไป

"อวี๋ผิน อวี๋ผินเพคะ!" นางกำนัลข้างกายตกใจร้องเสียงดัง

ในวังยงหว่าเต็มไปด้วยความโกลาหล

"เส้นสูทฮินยังมาไม่ถึงอีกหรือ" ท่ามกลางความวุ่นวาย เจิ้งก๊วยเพยถามเสียงลั่น บางทีอาจมีแต่นางที่ช่วยองค์หญิงแปดได้!

วันนี้หากองค์หญิงแปดตาย สกกุลเจิ้งของตนย่อมหนีความรับผิดชอบไม่พ้น ดีไม่ดีอาจถูกผู้ตรวจการชี้ความผิดฐานปองร้ายองค์หญิงก็เป็นได้

"ส่งคนไปเร่งแล้วพะยะค่ะ กระทบ่อมจะไปเร่งอีกครั้ง" พูกงกงพูดพลางส่งสายตาให้ขันที่ข้างกาย

ขันที่ผู้นั้นวิ่งออกไปอย่างรวดเร็วปานโอบยบิน

"ตอนกลางวันเส้นสูทฮินก็ไปจวนสกกุลเจิ้ง ไฉนจึงไม่ให้นางจับชีพจร" พอเอ่ยถึงเงินสี่เหนียง ฮ่องเต็มองเจิ้งก๊วยเพยอย่างขุ่นเคือง

เจิ้งก๊วยเพยคุกเข่าลง "เป็นเพราะหม่อมฉันสะเพร่าเอง ตอนนั้นหม่อมหลวงบอกว่าไม่เป็นไร หม่อมฉันจึงไม่ได้คิดมาก" ในใจนึกเสียใจว่าไม่ควรเชื่อบิดาเลย บัดนี้เป็นอย่างไรเล่า ความแค้นกับอวีผินคงยากที่จะหลีกเลี่ยงแล้ว พอคิดถึงอุบายและความร้ายกาจของอวีผิน รวมถึงชาติตระกูลและภุมิหลังของนาง เจิ้งก๊วยเพยใบหน้าซีดเผือดลงทันที

ไต่เต้าขึ้นมาถึงตำแหน่งก๊วยเพยได้ นางเองก็หาใช่คนดีไม่ เดิมจึงมิกลัวการตามรังควานของอวีผินสักเท่าไรหรอก แต่ตอนนี้อยู่ในช่วงการแย่งชิงตำแหน่งของเธอ นางต้องการกำลังและการสนับสนุนอย่างเต็มที่!

หลังจากที่หม่อมหลวงกตจุตเหรินจงอยู่นาน อวีผินก็ฟื้นขึ้นมาและได้ยินคำพูดนี้พอดี แกวตาลีโอนลอยเลื่อนไปยังบุตรสาวที่หายใจรวรินจู่ๆ ก็โผล่เข้าไปใส่เจิ้งก๊วยเพยอย่างคลุ้มคลั่ง "ข้าขอสู้ตายกับเจ้า!"

นางก้านัดตกใจรีบวิ่งเข้าไปขวาง

"ฝ่าบาท กุ้ยเพย เส้นสูหยิน...เส้นสูหยินมาแล้วพะยะค่ะ!" ระหว่ง
ที่ทุกคนอะอะไววายววย ชันที่พุ่งเข้ามาและพุดด้วยน้ำเสียงหายใจไม่ทัน
ตื่นเต้นดีใจจนเสียงเพี้ยน

ในตำหนักพลันเงียบกริบ

อวีผินค่อยๆ ปล่อยแจ้งกุ้ยเพยและมองไปที่ประตู

ฝ่าบาทเร่งร่ำอย่างยิ่ง เงินสี่เหนียงเดินได้ไม่เร็ว เส้นจงซึ่งจึง
อ้อมนางวิ่งมา จนกระทั่งอยู่ต่อหน้าทุกคนแล้ว เขาจึงวางนางลงอย่าง
แผ่วเบา

เห็นคนทั้งห้องมองมาที่นาง เงินสี่เหนียงโบหน้าร้อนผ่าว นาง
พยายามรักษาสีหน้าสุขุมขณะคารวะฮ่องเต้อย่างอ่อนช้อย "หม่อมฉัน
ถวายบังคมฝ่าบาทเพคะ"

"เส้นสูหยินไม่ต้องมากพิธี" ฮ่องเต้เบี่ยงตัวหลบและเปิดทางให้นาง
เดินเข้าไปที่เตียง "รีบมาดูอาการขององค์หญิงแปดเถิด" จิตใจจดจ่อ
อยู่กับองค์หญิงแปดที่ลมหายใจรวยริน ฮ่องเต้ไม่ได้ใส่ใจด้วยซ้ำว่า
นางเข้ามาอย่างไร สนมชายาคคนอื่นก็ไม่ได้ใส่ใจเรื่องนี้เช่นกัน ดวงตา
จับจ้องเงินสี่เหนียงที่ค่อยๆ เดินไปที่หน้าเตียงและจับข้อมือของ
องค์หญิงแปด

นางก้านัดเดินเข้ามาถอดเสื้อคลุมให้นาง

หน้าซีด เหงื่อเย็นท่วมตัว เห็นชัดว่าเป็นอาการช็อกที่เกิดจาก
การเสียเลือดมากไป แต่ใจจริงไม่เห็นบาดแผล นางตรวจดูแผลที่ขา
ขององค์หญิงแปด แค่มิวถลอกจริงๆ และเริ่มตกสะเก็ดแล้ว จากนั้น

ตรวจดูส่วนอื่น ๆ ของร่างกายต่อ ไม่มีรอยบวมหรือรอยฟกช้ำที่ชัดเจน
เงินสี่อเนียงอดขมวดคิ้วไม่ได้

"เป็นอย่างไรบ้าง" อภิวินถามอย่างประหม่า "หกล้มจนบาดเจ็บที่ใด
ใช่หรือไม่"

แจ้งก๊วยเพียงเองก็ลั่นหายใจมองเงินสี่อเนียง ยามนี้นางอยากให้
เงินสี่อเนียงประกาศออกมาอย่างซึ่งซังเหลือเกินว่า 'องค์หญิงแปด
หมดสติไปด้วยโรคอื่น'

เงินสี่อเนียงเงยหน้าถามสู่ยหลังนางกำนัลประจำพระองค์ของ
องค์หญิงแปด "นอกจากบาดแผลพวกนี้ ร่างกายส่วนอื่นขององค์หญิงแปด
มีบาดแผลอีกหรือไม่"

"ตอนนั้นบ่าวตรวจดูแล้ว มีแค่แผลถลอกจุดเดียวเจ้าค่ะ" สู่ยหลัง
ส่ายหัวและเล่าเหตุการณ์ในต่อนั้น "พี่สู่ยชินถูกทับจนขาหัก แต่องค์หญิง
แค่ผิวถลอกเท่านั้น"

"ถูกกิ่งไม้ชนหรือ" เงินสี่อเนียงพิจารณาบาดแผลขององค์หญิงแปด
อย่างละเอียด ดูไม่เหมือนนัก

"ไม่ใช่เจ้าค่ะ หน้าอกขององค์หญิงแปดกระแทกกับกิ่งไม้ กิ่งไม้
รับน้ำหนักไว้ไม่ไหวถึงได้ตกลงมาและทับบนตัวของพี่สู่ยชิน" สู่ยหลัง
เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด "แผลที่ขาเป็นเพราะถูกก้อนหินบนพื้น
บาดตอนตกลงมาเจ้าค่ะ"

หน้าอกกระแทกกิ่งไม้? เงินสี่อเนียงเลื่อนสายตาไปยังทรงอก
ราบเรียบขององค์หญิงแปด "กลับมาแล้วองค์หญิงแปดบ่นว่าเจ็บหน้าอก
หรือไม่ บนหน้าอกมีรอยช้ำหรือไม่"

"ไม่...ดูเหมือนจะไม่นะเจ้าคะ" สู้ยหลังน้ำเสียงไม่แน่ใจนัก
"องค์หญิงแค่แน่นหน้าอก หมอหลวงบอกว่าเป็นเพราะตกใจกลัว ทำให้
รู้สึกแน่นหน้าอกหายใจลำบาก ตี๋มยาสงบใจเทียบหนึ่งและหลับไป
งีบหนึ่ง พอตื่นมาก็แน่นหน้าอกมากขึ้นเรื่อยๆ สุดท้าย..." สู้ยหลังมอง
องค์หญิงแปดน้ำตาคลอ

แน่น...หน้าอก

เงินสี่เหนียงหันไปมองฮ่องเต้ "ฝ่าบาทโปรดให้ทุกคนออกไปก่อน
หม่อมฉันจะตรวจร่างกายองค์หญิงเพคะ"

ฮ่องเต้เดินนำทุกคนออกจากตำหนักบรรทม เหลือไว้เพียงสู้ยหลัง
กับอวีฉิน

เงินสี่เหนียงสั่งให้สู้ยหลังถอดเสื้อผ้าขององค์หญิงแปด พบว่า
ที่โครงด้านขวาขององค์หญิงแปดมีรอยเขียวช้ำขนาดเท่ากำปั้น อวีฉิน
เบิกตากว้าง

ที่โครงขวาบอบช้ำ กระดูกซี่โครงชั้นที่ห้าหัก เป็นไปได้สูงว่า
องค์หญิงแปดมีเลือดออกในโพรงอก เนื่องจากเสียเลือดมากไปจึงทำให้
ซีด...

น้ำเสียงกระซิบราบเรียบของเงินสี่เหนียงดังออกมาจากม่านมุก
แวววาวของประตูตำหนักบรรทม ฮ่องเต้กวาดตามองบรรดาหมอหลวง
ด้วยสายตาเยียบเย็น

บรรดาหมอหลวงเหวี่ยงแห้อแตกพลั๊ก องค์หญิงเคยบอกว่าแน่นหน้าอก
ก็จริง แต่นางกำนัลประจำพระองค์บอกว่าร่างกายไม่มีบาดแผล ร่างกาย
ขององค์หญิงมีค่าดังทองคำ พวกเขาจะกล้าตรวจดูแบบเงินสี่เหนียง

ได้อย่างไร

"เส้นสูทหิวนจะทดสอบด้วยการเจาะปอด เชิญแม่นางชีวิตวีเข้ามาข้างใน" สูทหลังออกมาแจ้ง

พวกชีวิตวีตงจวีถูกเส้นจิงซิงหึ่งห่างอยู่ไกล ตอนนีเฟิงจะตามชั้นที่เข้ามาและยื่นหอบอยู่บนอกประตูตำหนัก พอได้ยินข้างในบอกว่าจะเจาะปอดก็รีบแลกเปลี่ยนกล่องยาในมือกับตงจวีและอุ้มกล่องยาพุ่งเข้าไป

เห็นเงินสี่เหนียงค่อยๆ ติงหลอดติดเข็มที่มีเลือดอยู่เต็มออกมาจากหน้าอกขององค์หญิงแปดซ้าๆ อวิมินหน้าซีด "นี่...นี่..." ฟันของนางกระทบกัน พุดอะไรต่อไม่ออก

โพรงอกมีเลือดออก! เห็นเลือดทะลักออกมาจากรูที่นางเจาะเข้าไปเมื่อครูนี่ไม่หยุด เงินสี่เหนียงลอบถนหายใจ

ทั้งที่รู้ดีว่าหากผู้ป่วยมีแนวโน้มเลือดออกภายในห้ามใช้วิธีเจาะปอดเด็ดขาด แต่เงื่อนไขด้านการแพทย์ในสมัยโบราณล้ำหลังเกินไป ไม่มีเครื่องอัลตราซาวนด์ ไม่มีเครื่องเอ็กซเรย์ นางไม่อาจวินิจฉัยได้ว่าเลือดที่ออกในโพรงอกขององค์หญิงแปดหยุดหรือยัง ไม่อาจวินิจฉัยได้ว่าอาการที่เกิดขึ้นเป็นเพียงภาวะโพรงเยื่อหุ้มปอดมีอากาศ* หรือไม่ โดยทั่วไปหากไม่ใช่เลือดออกที่หลอดเลือดใหญ่ อาการเลือดออกที่โพรงอกส่วนใหญ่จะหยุดไปเองภายในสิบสองชั่วโมง หากไม่ร้ายแรงสามารถใช้การเจาะปอดดูดเลือดออกมาหรือใส่ท่อระบายในช่องอกเพื่อระบายเลือดและของเหลวที่ขังอยู่ออกมาได้

นางเพียงแต่ทดลองดูอย่างมีความหวังเท่านั้น คิดไม่ถึงว่า

* โพรงเยื่อหุ้มปอดมีอากาศ เรียกว่าปอดรั่วหรือปอดแตก หมายถึงภาวะที่โพรงเยื่อหุ้มปอดมีอากาศเข้าไป ทำให้ปอดไม่สามารถขยายตัวได้เต็มที่ ส่งผลให้หายใจลำบากและอาจช็อกจนเสียชีวิตได้

องค์หญิงแปดจะมีเลือดออกในโพรงอกอย่างรุนแรง ไม่อาจรักษาด้วยวิธีใส่ท่อระบายในช่องอกหรือเจาะปอดระบายของเหลวได้แล้ว

เงินสี่อเนียงกตแผลห้ามเลือดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด สั่งให้ชู่ยหลังกตไว้แน่นๆ และลุกขึ้นยืน ส่งหลอดติดเข็มให้ชีวจวี "แยกน้ำเหลืองของเลือด* และทดสอบความเข้ากันได้ของเลือดทันที!"

ไม่มีการทดสอบมาตรฐานของน้ำเหลืองของเลือด ไม่สามารถตรวจกรุปเลือดได้ หลูจวินทำการผ่าตัดจำเป็นต้องให้เลือดอยู่บ่อยๆ เงินสี่อเนียงจึงตัดสินใจใช้วิธีดั้งเดิม ไม่สนใจว่ากรุปเลือดเดียวกันหรือไม่ แต่เอาเลือดของผู้ป่วยและผู้ให้เลือดมาแยกน้ำเหลืองของเลือดออก จากนั้นเอาน้ำเหลืองของฝ่ายหนึ่งกับอีกฝ่ายมาผสมกันและทดสอบความเข้ากันได้ของเลือด หากเลือดไม่จับตัวแข็งก็สามารถให้เลือดได้

"แยกน้ำเหลืองของเลือด?" ชิวจวีอึ้งไปชั่วขณะ "แต่พี่เผิงไม่ได้มาด้วย!"

วิธีที่ง่ายและรวดเร็วที่สุดในการแยกน้ำเหลืองของเลือดคือการใช้เครื่องมือหมุนเหวี่ยงแยกน้ำเลือดออกมาจากส่วนประกอบอื่นๆ แต่สมัยโบราณไม่มีเครื่องมือหมุนเหวี่ยง ตอนอยู่ในโรงพยาบาลหุซุนในเมืองอู่ถง เวลาต้องการน้ำเหลืองอย่างเร่งด่วน เงินสี่อเนียงจะให้เผิงสี่อชานเขย่าหลอดแก้วที่บรรจุเลือดไว้ เผิงสี่อชานมือไว ความเร็วเทียบได้กับเครื่องมือหมุนเหวี่ยง ผลการแยกน้ำเหลืองของเลือดดีกว่าที่คิดเอาไว้มากนัก นับแต่นั้นมาชีวจวีจึงใช้เผิงสี่อชานเหมือนเป็นเครื่องมือหมุนเหวี่ยงที่มีชีวิต

* น้ำเหลืองของเลือดหรือ serum เป็นของเหลวสีเหลืองใส ได้จากการนำเลือดใส่หลอดมาตั้งทิ้งไว้ระยะหนึ่งจนแข็งตัวและนำไปปั่นเหวี่ยงเพื่อให้เลือดแยกเป็นสองชั้นคือน้ำเหลืองของเลือดอยู่ด้านบน ส่วนที่เป็นเม็ดเลือดจะจมอยู่ก้นหลอด

ส่วนฝั่งสื่อชานก็ยินดีรับใช้นางอย่างเต็มที่

"เช่นนั้นก็หาของครุฑหิ้วที่มีมือไวมาแล้วกัน!" เงินสื่อเหนียงพูดพลางผลึกประตูออกไปยังตำหนักกลาง

"อะไรนะ จะผ่าตัดเปิดหน้าอกเพื่อห้ามเลือด?" ฮองเต้เบิกตากว้างอย่างตกตะลึง

เสิ่นจงซึ่งหน้าซีดเผือด นางจะผ่าตัดใหญ่อีกแล้ว!

หลายวันมานี้เขาใช้เห็ดหลังจื่อหลายดอกสั่งให้ห้องครัวตุ๋นยาให้นางดื่มทุกวัน ไม่ง่ายเลยกว่าจะทำให้นางมีเลือดผาดขึ้นมาได้เล็กน้อย ดูกระปรี้กระเปร่าขึ้นบ้าง! เสิ่นจงซึ่งมองนางอย่างตื่นตระหนก

"องค์หญิงแปดมีเลือดออกในโพรงอกอย่างรุนแรง ไม่รู้วิยวะภายในได้รับบาดเจ็บหรือไม่ จำเป็นต้องเปิดหน้าอกเพื่อตรวจดู" เงินสื่อเหนียงน้ำเสียงแข็งกร้าวเฉียบขาด ผิดจากความอ่อนโยนยามปกติ ท่าที่แฝงไว้ด้วยความเย็นกรานไม่ยอมให้ปฏิเสธ ชีวิตขององค์หญิงแปดตกอยู่ในอันตราย ตอนนีเเวลาก็คือชีวิต!

ไม่เคยมีใครพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงและคำพูดแบบนี้มาก่อน ฮองเต้ผงะไปครู่ใหญ่และหันไปมองบรรดาหมอหลวง

เปิดอก? เคยได้ยินแต่การเปิดท้อง เป็นครั้งแรกที่ได้ยินคำว่าเปิดอก หัวใจและปอดของมนุษย์ล้วนอยู่ในช่องอก หากเปิดออกมา พลังชีวิตรั่วไหลออกมาแล้วยังจะมีชีวิตต่อไปได้หรือ ในประวัติศาสตร์การแพทย์ยังไม่เคยได้ยินมาก่อน! บรรดาหมอหลวงมองหน้ากันและพากันส่ายศีรษะ

ฮองเต้ส่ายศีรษะตามโดยสัญชาตญาณ "ไม่ได้!"

เงินสื่อเหนียงตะลึงงันไป คิดไม่ถึงว่าฝ่าบาทจะฟังคำพูดของ

เหล่าหมอลวงและปฏิเสณางอย่างเด็ดขาดเช่นนี้ หากไม่ผ่าตัดเปิดอก
ตรวจดูและห้ามเลือด องค์กรหญิงแปดต้องตายแน่นอน

อีกด้านเส้นจซึ่งถือโอกาสอ่าลาทันที "สูหยินร่างกายไม่แข็งแรง
ในเมื่อตรวจอาการกระจ่างแจ้แล้ว ผ่าบาทโปรดให้กระหม่อมพาสูหยิน
กลับไปด้วยเถิดพะยะคะ" แบบนี้ดีที่สุด สือเหนียงของเขาทนความ
เหน็ดเหนื่อยแบบนี้ไม่ไหวหรอก

"นอกจากผ่าตัดเปิดอก เส้นสูหยินไม่มีวิธีการอื่นแล้วหรือ" ฮ่องได้
ไม่สนใจเส้นจซึ่ง มองเงินສือเหนียงและถามต่อ

"ไม่มีพะคะ!" เงินສือเหนียงสายห้ว "นี่เป็นวิธีเดียวเท่านั้น อีกทั้ง..."
นางพุดประเด็นสำคัญ "แม้จะเปิดอกแล้ว หม่อมฉันก็ไม่กล้ารับรองว่า
จะช่วยชีวิตองค์กรหญิงแปดได้" โรคครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อนๆ ต้องให้เลือด
จำนวนมาก วิธีการให้เลือดที่นางใช้โบราณเกินไป จึงไม่กล้ารับรองว่า
ระหว่งนี้จะไม่เกิดข้อผิดพลาด แต่หากไม่เปิดอก องค์กรหญิงแปดต้องตาย
แน่นอน!

เห็นผ่าบาทหน้าบั้งตั้ง อวี่ผินคุกเข่าลง "ผ่าบาทโปรดช่วยองค์กรหญิงแปด
ด้วยพะคะ! เส้นสูหยินมีวิชาแพทย์ล้ำเลิศ ช่วยคนให้ฟื้นคืนชีพได้ เคย
ต่อแขนคนมาแล้ว ทั้งยังเคยช่วยคนที่ใส่ไหลออกมาให้รอดชีวิต ผ่าบาท
ทรงให้นางรักษาเถอะพะคะ"

คิดถึงวิชาแพทย์อันสูงส่งของเงินສือเหนียง กั้นบั้งนัยน์ตาของฮ่องได้
ฉายความลังเล... ใ้นางลองดูหรือ

อีกด้านเส้นจซึ่งหน้าขริ่มลง "พระสนมพึงให้ดี สูหยินบอกว่า
แม้จะเปิดอกก็ใ้ว่าองค์กรหญิงแปดจะรอดชีวิต!"

อวีฉินหันไปหาบรรดาหมอหลวง "พวกเจ้าใครมีวิธีการรักษาองค์หญิงแปดอีกบ้าง!"

บรรดาหมอหลวงต่างก้มหน้า ถอยไปข้างหลังก้าวหนึ่งอย่างพร้อมเพรียงกัน

อวีฉินหันไปหาฮ่องเต้ "ฝ่าบาททรงให้เสียนฮูหยินผ่าตัดเปิดอกเถอะ เพคะ ต่อให้รักษาไม่ได้ หม่อมฉันก็จะไม่เสียใจ!" นางมองเงินສີ່ເນື່ອງ "ข้าเขียนหนังสือรับรองให้เจ้าได้ เจ้าเพียงแต่รักษาอย่างเต็มที่ก็พอ องค์หญิงแปดจะรอดชีวิตหรือไม่ขึ้นอยู่กับโชคชะตา"

หมอหลวงตั้งมากมายตรวจหาสาเหตุไม่พบ วิชาแพทย์ของพวกเขาห่างชั้นจากเงินສີ່ເນື່ອງไม่ใช่น้อย! หากแม้แต่นางยังรักษาไม่ได้ก็ไม่มีใครช่วยองค์หญิงแปดได้อีกแล้ว อวีฉินดูออกว่าเสิ่นจงซึ่งไม่ยอมให้เงินສີ່ເນື່ອງเข้ามายุ่งเรื่องนี้ เวลานี้ตนไม่มีสิทธิ์เลือก ได้แต่วางเดิมพันออกไปอย่างเต็มที่!

"องค์หญิง องค์หญิง!" สถานการณ์กำลังตึงเครียดก็ได้ยินเสียงร้องแหลมขลุ่ยสูงหลัง "ฝ่าบาท องค์หญิงซັกเพคะ!"

ฮ่องเต้ลุกพรวดทันใด ก้าวออกไปได้ก้าวเดียวก็หันกลับมามองเงินສີ່ເນື່ອງ "เจ้าผ่าตัดเปิดอกตรวจดูเถอะ"

เห็นเสิ่นจงซึ่งจะโผล่เข้ามา เงินສີ່ເນື່ອງคิดว่าตัวเขาไว้ "เปิดอกเป็นเพียงการผ่าตัดเล็กเท่านั้น ท่านแม่ทัพวางใจเถอะ มีฝิ่งสี่กับชีวิตจิวอยู่ ข้าไม่เห็นย่อยหรอก" ด้วยเดาได้ว่าองค์หญิงแปดน่าจะได้รับบาดเจ็บภายในเงินສີ່ເນື່ອງจึงให้ฝิ่งสี่ตามมาด้วย

เดิมทีวิชาแพทย์ของฝิ่งสี่ไม่สูงนัก แต่หนึ่งปีที่ผ่านมาเขาคอย

ติดตามคู่อยู่กับจิงหลินในโรงพยาบาลหุ่ยซุน ทำให้วิชาแพทย์พัฒนาไปอย่างก้าวกระโดด อีกทั้งยังได้เห็นหลูจวินผ่าตัดอยู่บ่อยๆ พักหลังมานี้ เวลาผ่าตัดแล้วขาดคน เขาก็สามารถเข้าแทนได้

เห็นดวงตาที่เปล่งประกายเจิดจ้าเหมือนดวงอาทิตย์ของนางแล้ว เส้นจิงซึ่งถอนหายใจ "เจ้าระวังหน้อยแล้วกัน อย่าฝืนตนเองมากเกินไป" "ซำรู้แล้ว" เงินสี่เหนียงพยักหน้า

ห้องผ่าตัดถูกจัดไว้ในตึกปีกข้าง โคมแปดเหลี่ยมสามสิบกว่าดวงถูกแขวนอยู่บนเพดานในตำแหน่งและองศาที่แตกต่างกัน สองภายในตึกจนสว่างจ้าเหมือนตอนกลางวัน ไม่มีมุมอับแม้แต่มุมเดียว

ซุนจวี ซย่าจวี ชิวจวี และตงจวีล้วนเป็นคนที่เงินสี่เหนียงพามาจากเมืองอู่ถง ผ่านการฝึกฝนและอบรมด้านวิชาแพทย์มาแล้ว เตรียมเครื่องมือ ทำการฆ่าเชื้อ ให้อาชา...แต่ละคนทำงานอย่างยุ่งง่วน ทว่าเป็นระเบียบ

การผ่าตัดต้องกระทำในพื้นที่ที่แยกออกมา แต่ด้วยทัศนศาสตร์ และเหล่าสนมชายาที่ต้องการดูไม่ไหว เงินสี่เหนียงจึงสั่งให้คนถอดผ้ามาตรงหน้าต่างของตึกปีกข้างออก เผยให้เห็นกระจกบานใหญ่ใสสะอาด ข้างในสว่างเหมือนตอนกลางวัน ตึกปีกกลางข้างนอกมืดสลัว ทำให้สามารถมองเห็นขั้นตอนการผ่าตัดได้อย่างชัดเจน แต่เงินสี่เหนียงสงสัยว่าอีกเดี๋ยวพกรีดมีดลงไปแล้ว ข้างนอกจะมีสักกี่คนที่กล้ามองเข้ามากันเชียวนะ

องค์กรฯ หลวงในชุดสีดำแปดคนยืนเรียงกันข้างผนังห้องด้วยสีหน้าเย็นชา แต่ละคนถือหลอดแก้วสีแดงขนานเย่าไปมาอย่างรวดเร็ว ภายใต้การสั่งการของชยาจวี ดูอย่างไรก็ตลกยิ่ง แต่เห็นฮ้องแต่มีสีหน้าเคร่งขรึม จึงไม่มีสนมชวยาคคนใดกล้าหัวเราะ

"ทดสอบเลือดเสร็จแล้วเจ้าคะ" ชิวจวีถือหลอดเลือดสองหลอดที่มีป้ายติดอยู่เข้ามา "ไม่มีลิ้มเลือดที่ลอยตัวก็แสดงว่าเลือดไม่จับตัวแข็งไขหรือไม่เจ้าคะ"

"อืม" เงินสี่เหนียงอธิบายขั้นตอนและแบ่งงานให้เฟิงสี่กับคนอื่นๆ พลังเงยหน้าขานรับ "เจ้าระวังหน่อยละ อย่าเข้าใจผิดคิดว่าเม็ดเลือดแดงแตกตัวคือการที่เลือดไม่จับตัวเป็นลิ้ม" ระหว่างขั้นตอนการให้เลือดภาวะเม็ดเลือดแดงแตกตัวน่ากลัวพอๆ กับเลือดแข็งตัว

"บ่าวทราบเจ้าคะ" ชิวจวีพยักหน้าและอ่านชื่อตามป้ายที่ติดอยู่ "เลือดของแม่นางชู่จู่กับองค์หญิงสามารถเข้ากันได้ ซ่าเชื้อให้นางและเตรียมการให้เลือดทันที" พุดพลังรับหลอดแก้วจากมือองค์กรฯ มาอีกสองหลอดและส่องดูกับแสงไฟ

อีกด้านซุนจวีพาชู่จู่เข้าไปในห้องปลอดเชื้อที่จัดขึ้นชั่วคราวทันที องค์หญิงแปดถูกคลุมด้วยผ้าขาวมิดชิดที่เปิดช่องเล็กๆ ไว้ช่องหนึ่ง ขณะนอนอยู่บนเตียงผ้าตัดที่ปรับแก้จากเตียงธรรมดาโดยยกให้สูงขึ้น มีเพียงใบหน้าขาวซีดที่ปรากฏอยู่ข้างนอก

เลือดไหลจากหลอดแก้วใสกระจ่างที่ต่อกับแขนของชู่จู่เข้าไปในร่างกายขององค์หญิงแปด ครั้นเห็นลมหายใจขององค์หญิงแปดมันคงขึ้น คนที่อยู่ข้างนอกส่งเสียงอุทาน

• ขอดึงหมอกทอ 6

"สวรรคต์ นี่เป็นวิธีรักษาแบบใดกัน" แม้แต่เจียงเหิงกับหมอลวงเวินที่ยืนกรานจะอยู่ข้างๆ เงินสื่อเหนียงยังเบิกตากว้าง "ชู่ยู่จะตายหรือไม่" แม้การใช้ชีวิตบ่าวแลกกับชีวิตนายจะเป็นเรื่องถูกต้องและธรรมดา แต่ทำแบบนี้ออกจะโหดร้ายเกินไป!

"ไม่ตายหรอก คนทั่วไปบริจาคเลือดสี่ร้อยมิลลิลิตรไม่ส่งผลกระทบต่อร่างกาย" เงินสื่อเหนียงพูดพลางตะโกนสั่ง "เอาล่ะ เริ่มผ่าตัดได้!"

พอยื่นมือออกไป ตงจวีก็ส่งมีดผ่าตัดให้อย่างคล่องแคล่ว

เงินสื่อเหนียงกำมีดผ่าตัดโดยไม่เงยหน้าและกรี๊ดลงไปอย่างมั่นคง *สี่ร้อยมิลลิลิตร? เป็นจำนวนเท่าใดกันแน่!*

ในใจงุนงง เจียงเหิงเบิกตามองเงินสื่อเหนียง กำลังจะถามก็ต้องร้องเรียกมารดาพลางกระโดดหลบไปไกลหลายก้าวและทรุดลงกับพื้นดวงตาเบิกกว้างขณะจ้องเลือดที่ซัดพุ่งออกมาตรงตำแหน่งที่เงินสื่อเหนียงจรวดมีดลงไป

ผ้าขาวบนตัวขององค์หญิงแปดเต็มไปด้วยรอยเลือดสดกระเซ็นทันที ดูเหมือนลานเชือดสัตว์ก็มีปาน

"สวรรคต์ นางฆ่าคน!" สนมชยายในตำแหน่งกลางตื่นตระหนก ลืมไปแล้วว่าต้องสงบสำรวมยามอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ แต่ละคนร้องให้โวยวายและวิ่งหนีออกไปข้างนอก

ฮองไต้ลุกขึ้นทันใด อ้าปากกำลังจะร้องบอกให้หยุด แต่เห็นเส้นจิ้งจิ้งเฝ้าอยู่หน้าประตูดำหนักปึกข้างด้วยใบหน้าถมึงทึงจึงนั่งลงอีกครั้ง เฝิงสี่กับตงจวีตะลึงลานไปเช่นกัน

"สูฮยิน!" เห็นร่างกายของเงินสื่อเหนียงเต็มไปด้วยเลือด มือที่

ถือถาดเครื่องมือผ่าตัดของชีววิสัญญีจนส่งเสียงดังแก๊งๆ นางผ่าตัดร่วมกับเงินสี่เหนียงบ่อยๆ แต่เหตุการณ์ที่เลือดพุ่งออกมาเหมือนน้ำพุเช่นวันนี้ นี่นับเป็นครั้งแรก!

"ผ้า!" เงินสี่เหนียงโยนผ้าในมือที่เปียกชุ่มทิ้งไป

ชีววิสัญญีคว้าผ้าก้อนหนึ่งด้วยมือสั้นเทา ยืนอยู่นานก็ส่งไปไม่ถึงเสียที ผิงสี่รับหน้าที่เป็นผู้ดึงคว้าผ้าก้อนนั้นมาแทน

เงินสี่เหนียงรับมาทั้งก้อนและอุดปากแผลไว้

"ทุกคนไม่ต้องตื่นกลัว นี่เป็นอาการปกติ" เลือดพุ่งไม่รุนแรงถึงเพียงนั้นอีกแล้ว เงินสี่เหนียงพูดเสียงดัง "เป็นเพราะโพรงอกสะสมเลือดไว้มาก แรงดันภายในสูงเกินไป!" ปากพูดเช่นนี้ แต่ในหัวเงินสี่เหนียงกลับมีเสียงดังอื้ออึง นางเคาได้แต่แรกแล้วว่าในโพรงอกมีแรงดันสูง พอกรีดมีดลงไปจะต้องมีเลือดพุ่งออกมา แต่คิดไม่ถึงว่าจะแรงขนาดนี้! เลือดออกเยอะขนาดนี้ เป็นไปได้สูงกว่าหลอดเลือดแดงในโพรงอกจะมีเลือดออก!

"ช่วยจู้ให้เลือดพอแล้ว เปลี่ยนคนใหม่!" นางตะโกนเสียงดัง

ชยาจวีดึงตัวนางกำนัลอีกคนที่ผ่านการฆ่าเชื้อแล้วเข้าไปในห้องทันที

อกถูกเปิดออกมาแล้ว หัวใจไม่เป็นอะไร กลับปอดไม่ได้รับความเสียหาย...แค่หลอดเลือดขาดเท่านั้น ยัดผ้าห้ามเลือด เอาลิ้มเลือดออกผ้าสีขาวบริสุทธิ์เปลี่ยนเป็นสีแดงฉานทีละชั้น พรึบตาเดียวก็กองเต็มพื้น เพิ่งจะเซ็ดสะอาดเลือดก็ไหลออกมาอีก ซ่องอกที่ถูกเปิดออกมาเต็มไปด้วยทะเลเลือด ไม่อาจแยกแยะและหาตำแหน่งที่เลือดออกได้เลย

เปิดอกห้ามเลือดเป็นการผ่าตัดได้ง่ายๆ ขอเพียงหาตำแหน่งที่เลือดออกให้ได้ก็พอ แต่เลือดไหลแรงขนาดนี้ ช่างในพวว่าเลื่อนไปหมด ตำแหน่งที่เลือดออกอยู่ตรงไหนกันแน่

ต้องหาให้พบโดยไว

ต้องหาให้พบโดยไวให้ได้

นี่เหมือนการวิ่งแข่งกับเวลา ยิ่งใช้เวลานาน ชีวิตขององค์หญิงแปดก็ยิ่งตกอยู่ในอันตราย

ที่สำคัญที่สุดคือหากการผ่าตัดยืดเยื้อ ร่างกายนางก็ทนไม่ไหว! ด้วยสภาพร่างกายในตอนนี้นี้นาง นางอดทนได้ไม่ถึงสองชั่วโมงแน่ๆ หลุจวินกับหญิงที่เชี่ยวชาญการผ่าตัดล้วนไม่อยู่ ที่นี่ไม่มีใครสานต่อ การผ่าตัดของนางได้ หากภายในสองชั่วโมงยังหาตำแหน่งที่เลือดออกไม่เจอ นางเหนื่อยจนเป็นลมไปจะทำอย่างไร

สถานการณ์ร้ายแรงกว่าที่เงินสี่เหนียงคิดไว้ เหงื่อบนหน้าผากของนางไหลออกมาไม่ขาดสาย...

หมอลหวงเงินไม่เคยรู้สึกว่าตนเองต้อยต่ำขนาดนี้มาก่อน ผู้สาวใช้คนหนึ่งยังไม่ได้ด้วยซ้ำ เห็นชีวิตที่ตงจวินนับจังหวะชีพจรให้องค์หญิงแปด จดบันทึกปริมาณการเสียเลือดและสีเลือดที่ปอด ยุ่งง่วนทว่าเป็นระเบียบเรียบร้อย ภาพอันน่าตื่นตกใจเมื่อครู่นี้ฉายขึ้นตรงหน้าหมอลหวงเงินอีกครั้ง

ตอนที่เลือดพุ่งออกมา ทุกคนต่างตกตะลึงพริ้งพริ้ว หมอลหวงเจี๋ยงกับหมอลหวงหลี่ทรุดลงกับพื้น ส่วนเขาแม้จะผืนยืนทรงตัวอยู่ได้ แต่สองขา ก็อ่อนแรง ไม่ฟังคำสั่งตั้งนานแล้ว

เครื่องมือผ่าตัดกระทบกันดังแก๊งๆ เงินสี่เหนียงเรียกหาผ้า
ห้ามเลือดอยู่นานก็ไม่มีใครส่งให้ ยามนั้นเขารับรู้ได้อย่างชัดเจนว่า
สาวใช้เหล่านี้ตระหนกกลนลาน แต่เพียงพริบตาเดียวพวกนางก็ตั้งสติได้
คนมีหน้าที่ตั้งก็ตั้งไป คนมีหน้าที่ส่งเครื่องมือก็ส่งเครื่องมือไป คนมีหน้าที่
สังเกตลมหายใจและตรวจชีพจรขององค์หญิงแปดก็ทำตามหน้าที่ของ
ตนเอง หลังคำสั่งสั้นกระชับของเงินสี่เหนียง ทุกคนยุ่งง่วนกับงาน
ในหน้าที่อย่างสุขุมเยือกเย็น แต่บุรุษตัวโตอย่างพวกเขากลับนั่งบึ้ง
บึ้งอยู่ตรงนี้ อยากเดินหนีแต่กลับก้าวขาไม่ออกด้วยซ้ำ หาก
ไม่เพราะเห็นแก่ศักดิ์ศรีลูกผู้ชาย เกรงว่าพวกเขาจะคลานออกไป
เหมือนสนมชายนางเหล่านั้นแล้ว...

ภายหลังเขาอยากช่วย ทว่าแม้แต่เศษผ้าก็ยังนับไม่รู้เรื่อง

"ไหนจึงต้องนับผ้าด้วย" หมอหลวงเวินสงัดยมาตลอด วุ่นวาย
ขนาดนี้ หากไม่นับคนที่ตกใจจนแข่งขาอ่อน คนที่ขยับตัวได้ต่างยุ่งง่วน
อีกทั้งผ้าก็ถูกใช้ไปมากมายจนนับไม่ถ้วน ทำไมเงินสี่เหนียงถึงต้อง
ยืนกรานนับให้ชัดเจน

"สี่แดงสด หนึ่งเค่อไหลลิมมิลลิตร" พอนับจังหวะชีพจรเสร็จ ชิวจวี
โน้มตัวมองขีดบนขวดบรรจุแบบปิดที่สั่งทำเป็นพิเศษอย่างจริงจัง จากนั้น
บิบท่อนิมที่อยู่บนนั้น

ตงจวีจัดบันทึกตามที่นางบอก

ชิวจวียืดตัวขึ้น เหยงหน้าเห็นหมอหลวงเวินยังคงจับจ้องนางจึงนึกถึง
คำถามที่เขาถามเมื่อครู่ "ฮูหยินบอกว่าไม่เพียงจำนวนผ้าเท่านั้น แต่
เครื่องมือทุกชิ้นที่นำมาใช้ล้วนต้องนับให้ชัดเจน จำนวนถูกต้องจึงจะ

เย็บปิดแผลได้ ป้องกันไม่ให้มีการหลงลืมสิ่งใดไว้ในร่างกายผู้ป่วย" นางพูดพลางหยิบหลอดแก้วบางยาวที่ตรงกันมีของเหลวสีแดงออกมา จากกล่องยาบนโต๊ะ มองเส้นขีดบนนั้นและสลับแรงๆ ก่อนจะวางลงในปากขององค์หญิง

"นี่คืออะไร" หมอหลวงเวินโน้มตัวลงด้วยความประหลาดใจ ด้วยไม่สะดวกจะจ้องหน้าองค์หญิง เขาจึงยึดตัวขึ้นและเลื่อนสายตาไปยังกล่องยาบนโต๊ะ เห็นข้างในยังมีอีกอัน จึงยื่นมือไปหยิบมาดู

"เครื่องมือวัดอุณหภูมิ" ชิวจวีรับไปสลับพลางชี้กระเปาะกลมสีแดงที่อยู่ข้างใต้และอธิบาย "สูหยินบอกว่าข้างในเป็นสุราบริสุทธิ์ พออุณหภูมิสูงก็จะวิ่งขึ้นไป อมไว้ในปากครึ่งเค่อจะสามารถตรวจวัดอุณหภูมิของร่างกายได้" นางชูให้ดูใกล้ๆ "ท่านลองจับดูสิ มหัศจรรย์ยิ่งนัก" นางหัวเราะเบาๆ "สะดวกกว่าการวัดโดยใช้มือแตะหน้าผากตั้งเยอะ สูหยินเห็นว่าข้างในเกินไป ถึงได้คิดวิธีการนี้ออกมาและสั่งช่างในโรงหลอมแก้วทำ แก้วอยู่สิบกว่าครั้ง ใช้เวลาสองเดือนกว่าจึงจะสำเร็จ"

"นี่...นี่เป็นสิ่งที่เส้นสูหยินคิดออกมาจริงๆ หรือ" มือจับที่ปลายด้านล่างของหลอดแก้ว เห็นของเหลวสีแดงค่อยๆ ไต่ขึ้นมา หมอหลวงเวินเบิกตาโต "มหัศจรรย์ยิ่งนัก"

ชิวจวีหัวเราะอีกคราและก้มตัวดึงเครื่องมือวัดไข้ออกมาจากปากขององค์หญิงแปด "สามสิบเจ็ดจุดเก้า"

ตงจวีก้มหน้าจذبันทีก จากนั้นจับชีพจรให้องค์หญิงแปด

เผิงสี่รับบันทีกของตงจวีและเทียบดูกับข้อมูลที่เงินสี่อเนียงทิ้งไว้ก่อนหน้า "ปกติดี" เขาเงยหน้ามองชิวจวี "พวกเจ้าไปพักผ่อนเถอะ"

ข้าอยู่คนเดียวได้ อย่ามาเสียเวลาอยู่ที่นี้เลย" เงินสี่เหนียงบอกแล้วว่านี่เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น อีกสิบสองชั่วโมงต่อมาจึงจะเป็นช่วงเวลาอันตรายอย่างแท้จริง จะหย่อนยานไม่ได้แม้แต่เค่อเดียว

ชีวจวีเก็บเครื่องมือวัดไข้ลงในกล่องยาและเก็บอุปกรณ์อื่นๆ บนโต๊ะ "คืนนี้ข้าเฝ้าเอง ให้ตงจวีไปพักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้เข้าค่อยมาผลัดเวรกับข้า" นางเริ่มเรียนเร็วกว่า มีประสบการณ์มากกว่าตงจวี คืนนี้ให้นางอยู่เหมาะสมกว่า "ปู่เฝังก็ก็นอนพักที่ห้องข้างๆ ลักครู่เถอะ หากมีอะไรข้าจะให้ขู่ยหลังไปตามท่าน"

เฝิงสี่ล้งเลเล็กน้อย ถึงอย่างไรชีวจวีก็เพิ่งเรียนวิชาแพทย์

"หมอเฝิงไปเถอะ" หมอหลวงเวินเอ่ย "ข้ารับราชโองการจากฝ่าบาทแล้ว ถึงอย่างไรก็ต้องเฝ้าอยู่ที่นี้ หากมีอะไรค่อยให้คนไปตามท่านก็เหมือนกัน พรุ่งนี้ยังไม่รู้ว่าเส้นสูหยินจะฟื้นขึ้นมายามใด คืนนี้ทุกคนอย่าเพิ่งเหนื่อยจนหมดแรงไปเสียก่อน" แม้จะเป็นหมอมาสิบกว่าปีแล้ว ทั้งยังเป็นรองหัวหน้าสำนักแพทย์หลวงผู้โด่งดัง แต่ยามเผชิญหน้ากับบาดแผลที่พันผ้าไว้หนาเตอะขององค์หญิงแปด หากไม่มีคนของเงินสี่เหนียงเฝ้าอยู่ เขาก็รู้สึกไม่สบายใจจริงๆ หลังผ่านเหตุการณ์น่าตื่นตระหนกเมื่อครู่นี้มา ตอนนี้อาการพลีเอมใส ลูกศิษย์ของเงินสี่เหนียงจากใจจริง ไม่กล้าดูแคลนแม้แต่น้อย

ชีวจวีคิดถึงใบหน้าซีดเซียวของเงินสี่เหนียงที่เต็มไปด้วยหยาดเหงื่อ นางปล้นหันหน้าไปทางอื่นอย่างหม่นหมอง

กลางคืนเงียบมากจนได้ยินเพียงเสียงทรายไหลลงมาจากกาน้ำหยด

"เจ้าไม่กลัวแม้แต่น้อยจริงๆ หรือ" เห็นชีวจวีถือตำราแพทย์นั่งอ่าน
เจียบๆ ช้างเตี้ยองค์หญิงแปด ตรงหน้าของหมอลวงเวินปรากฏภาพ
ตอนเงินสี่เหนียงยึดกระดูกซี่โครงขององค์หญิงแปด ชีวจวีรับช่วงต่อ
ด้วยการเย็บปากแผลอย่างคล่องแคล่ว

นั่นเป็นผิวหนังของคนนะ เลือดไหลนองเต็มไปหมด เขามองอยู่
ไกลๆ ยังแทบจะเป็นลม เด็กคนนี้ก็กลับใจเย็นเหมือนกำลังเย็บผ้า
สมแล้วที่เป็นศิษย์รักของเงินสี่เหนียง ท่วงทีและความสุขุมของนาง
ถอดเงินสี่เหนียงมาถึงสามส่วนทีเดียว

"กลัวสิ ใครก็ต้องกลัวหากเป็นครั้งแรก" ชีวจวีเงยหน้าจากตำรา
กล่าวตอบ "ครั้งแรกข้าตกใจกลัวจนอาเจียน ให้ตายก็ไม่ยอมลงมือ"

ได้ยืมเงินสี่เหนียงบอกว่าการใช้ศพคนฝึกวิชากายวิภาคและ
การเย็บแผลเป็นวิธีที่เร็วที่สุด เฝิงสี่ชานจึงขโมยศพและแอบพานาง
ไปฝึกกลางดึก

ราตรีมืดมิดเจียบงัน ศพเย็นเยียบเห็นแล้วน่าขนลุก

เฝิงสี่ชานใช้มีดกรีดแผลยาวหนึ่งเซี่ยะให้นางเย็บ

เลือดสีดำซึมออกมาจากแผล พอมือแตะถูกศพนางก็เริ่มอาเจียน
ตกใจกลัวจนแข่งขาอ่อน ร่างกายทรุดลงกับพื้นและพยายามคลาน
ออกจากประตู 'ข้าไม่กล้า ข้าทำไม่ได้ เจ้าปล่อยข้าออกไปเถอะ!'

เฝิงสี่ชานหิวตัวนางมาวางหน้าศพเหมือนหิวลูกไก่และจับมือนาง
กดไปบนศพให้นางล้มผัดดู 'ไม่เป็นไร ฮูหยินบอกแล้วว่าโลกนี้ไม่มีวิญญาณ
ศพคือคนที่ตายไปแล้ว ไม่มีอะไรน่ากลัวหรอก เจ้าคิดเสียว่าเป็นหมูตาย

ตัวหนึ่งก็พอ'

นางออกแรงทุบเฟิงสี่ชานและดั้นรอนจะหนีออกไปข้างนอก
'เจ้าปล่อยข้านะ ข้าไม่เรียนแล้ว ข้าไม่เรียนแล้ว!'

เฟิงสี่ชานจับนางโยนไปบนศพ 'อยากให้สูหยินเหนื่อยตายไวๆ
เจ้าก็เป็นคนชั่วลาดต่อไป ไม่ต้องเรียนรู้อะไรทั้งนั้น!'

คิดถึงตนเองที่ร้องไห้ระงอกกลางเข็มน้ำตาเหมือนเด็กถูกรังแก
ทางหนึ่งก็เย็บแผลภายใต้การข่มขู่ของเฟิงสี่ชาน มุมปากของชีวจวี
คลี่ยิ้มบางๆ คิดไม่ถึงว่าคนไม่พูดไม่จาผู้นั้นโมโหขึ้นมาจะน่ากลัวไม่น้อย

เงินสี่เหนียงตื่นตอนถูกอุ้มขึ้นมาจากถังอาบน้ำ
เส้นจงซึ่งโค้งอกเมื่อเห็นว่านางไม่ได้หมดสติไปเหมือนครั้งก่อนๆ
เขาหยิบผ้ามีขนมาเช็ดตัวให้นางอย่างไม่พอใจและสวมเสื้อผ้าให้
ยามตื่นนางไม่ชินกับการที่เขาปรนนิบัตินางอย่างนี้ แต่ร่างกาย
อ่อนยวบจนไม่มีแรงแม้แต่จะขยับนิ้ว เงินสี่เหนียงจึงตัดสินใจหลับตา
ปล่อยยให้เขาเคี้ยวกรำ

พอสวมเสื้อผ้าเสร็จ เส้นจงซึ่งหาหมอนอิงมาให้นางนั่งพิง จากนั้น
คุกเข่าอยู่ข้างหลังเช็ดผมให้นาง

"คิดไม่ถึงว่าจะราบรื่นขนาดนี้" เงินสี่เหนียงคิดถึงความคิดที่ตื่นเต้นดีใจ
ตอนที่พบว่าหลอดเลือดได้ปอดด้านขวาเส้นหนึ่งเพ็งจะล้างสะอาด
แต่กลับมีเลือดไหลออกมาเวลาปอดเต้นตุบๆ ตอนนั้นดวงตานางทอ
ประกายเจิดจ้า "คันทมากกว่าหนึ่งชั่วยาม ข้าเริ่มหมดหวังแล้ว แต่จู่ๆ

ก็พบ!" นางเอนศีระชะพึงฝ่ามือใหญ่ของเขาเบาๆ รู้สึกประทับใจอย่างยิ่ง "สวรรค์มักจะเมตตาข้าอยู่เสมอ ตอนนั้นข้ากลัวจริงๆ ว่าขึ้นยึดยึดต่อไป จะช่วยชีวิตองค์หญิงแปดไม่ได้" ไม่ใช่ว่าองค์หญิงแปดทนไม่ไหว แต่เป็นนางที่ร่างกายรับไม่ไหว ตอนนั้นนางเริ่มรู้สึกตาลายแล้วด้วยซ้ำ

คิดถึงสถานการณ์คับขันตอนนั้นและความรู้สึกหมดแรง เงินสี่เหนียงถอนใจเบาๆ ถึงอย่างไรร่างกายนางก็ไม่แข็งแรงเหมือนชาติก่อนที่สามารถจับผู้ชายทุ่มข้ามไหล่ได้

มองประกายแห่งความยินดีในดวงตานางเหมือนถูกรางวัลใหญ่ เส้นจิ้งจี่ตีหน้าขมิ้มต่อไปไม่ไหว ถอนหายใจเอ่ยว่า "คราวหน้าห้ามทุ่มเทขนาดนี้อีก ความเป็นความตายขององค์หญิงเกี่ยวอะไรกับพวกเราด้วย ตรวจพบว่าเป็นโรคอะไรก็พอแล้ว ยังมีหมอลวงอีกตั้งเยอะ เจ้าไม่จำเป็นต้องเอาชีวิตเข้าแลก"

"ข้าเป็นหมอ" เงินสี่เหนียงยิ้มปาก

แต่เจ้าไม่แข็งแรง! คำพูดมาถึงปากแล้ว แต่เห็นใบหน้าซีดเซียวของเงินสี่เหนียง เขาจึงกลืนคำพูดกลับลงไปและก้มหน้าเซ็ดผมให้นางแรงๆ โดยไม่พูดไม่จา

เงินสี่เหนียงสงสัยว่าเขาจะขี้ผมนางจนแหลกลหรือไม่ นางถอนหายใจ "นี่เป็นสถานการณ์ฉุกเฉิน องค์หญิงแปดต้องการผ่าตัดทันที หากไม่เข้าต้องตามหมอหลูกับหญิงมาช่วยแน่" นางปลอบโยนเขา "คราวหน้าข้าจะระวัง"

เส้นจิ้งจี่ปรายตามองนางโดยไม่ตอบอะไร จับผมนางเห็นว่าแห่งพอประมาณแล้ว จึงตะโกนสั่งนางกำนัลที่อยู่หน้าประตู "เอาฉีกเข้ามา"

จากนั้นหมუნตัวกระโดดลงบนพื้น "กินข้าวเถอะ"

"ข้าไม่หิว ข้าอยากนอน" เงินสี่เหนียงถือโอกาสหมอบลงบนเตียง "เผิงสี่กับชิวจวีล้วนไม่รู้วิธีการดูแลผู้ป่วยหลังการผ่าตัด พรุ่งนี้ข้ายังต้องตื่นแต่เช้า"

พรุ่งนี้เจ้ายังตื่นเช้าได้ก็แปลกแล้ว! เส้นจิงซึ่งหันขวับทันทีและถลึงตาใส่นางอย่างขุ่นเคือง

เงินสี่เหนียงไม่แยงหน้าด้วยซ้ำ หมอบอยู่บนเตียงเหมือนสุนัขตายชาติก่อนนางก็มีความเคยชินแบบนี้ ทุกครั้งเวลาผ่าตัดใหญ่เสร็จ นางจะเหนื่อยจนกินข้าวไม่ลง ต้องนอนพักสักงีบก่อน

เส้นจิงซึ่งก้าวเข้าไปตึงนางขึ้นมา "หากไม่กินข้าว อีกหน่อยก็ห้ามเจ้าเป็นหมออีก!"

เงินสี่เหนียงทำหน้าอยู่

นางกำนัลยกจ๊กเห็ดหลังจื่อตุ่นกระดองเต่าใส่พุทราแดงที่เส้นจิงซึ่งตั้งใจสั่งทำเป็นพิเศษเข้ามา เขาโบกมือไล่นางกำนัลออกไปและจับเงินสี่เหนียงมาวางบนตัก ยกชามขึ้นและป้อนนางด้วยตนเอง

แม้จะไม่อยากกินเลย แต่เส้นจิงซึ่งไม่โมโหกับนางแบบนี้มานานแล้ว เงินสี่เหนียงจึงตัดสินใจดื่มจ๊กที่ละคำอย่างว่าง่ายเหมือนภรรยาตัวน้อยคนหนึ่ง

เส้นจิงซึ่งสีหน้าผ่อนคลายลง "ข้าให้คนไปเชิญหลวงจวินมาแล้ว พรุ่งนี้เที่ยงวันน่าจะมาถึง งานดูแลองค์หญิงแปดให้เขาเป็นผู้รับผิดชอบแล้วกัน สองวันนี้เจ้าพักผ่อนอยู่ในวังให้ดี" องค์หญิงแปดยังไม่พ้นขีดอันตราย ฝ่าบาทไม่ยอมปล่อยให้นางกลับไปแน่

"ข้ากำลังคิดอยู่เช่นกัน" เงินสี่เหนียงพยักหน้า "หมอลวงมีวิชาแพทย์สูงส่งก็จริง แต่หากจะพูดถึงวิชาผ่าตัดและการดูแลหลังการผ่าตัดยังสู้ลูกศิษย์เหล่านี้ของข้าไม่ได้" คิดถึงคำพูดของนางกำนัลที่เล่าว่าหมอลวงหืดตกใจจนปีศาจวระตกทางแกง เงินสี่เหนียงหัวเราะอย่างกระหยิ่มใจ "ข้าขลาดยิ่งกว่าสาวใช้ของข้าอีก มอบงานนี้ให้พวกเขาข้าไม่วางใจจริงๆ" นางคิดถึงฝีมือการเย็บแผลของชีวจี "ตอนนั้นหากไม่เพราะมืออ่อนแรง ข้าไม่กล้าให้ชีวจีเป็นคนลงมือหรอก แต่คิดไม่ถึงว่านางจะเย็บได้ดีถึงเพียงนั้น ไม่หาวตกแล้วเลยแม้แต่บ่อย เก่งกว่าหมอลูกกับพวกหญิงเสียอีก" หากไม่ได้ชีวจี ครั้งนี้นางต้องเหนื่อยจนเป็นลมแน่ นางทอดถอนใจด้วยความโล่งอก "ชีวจีฝึกวิชาเย็บแผลได้เก่งขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไรนะ แม้แต่ข้ายังไม่รู้ ความมุมานะพยายามของนางช่างเหมือนข้าจริงๆ"

เหมือนชาติก่อนของนางที่มีความบ่าบั้นเหมือนลูกวัวแรกเกิดไม่กลัวเสือ* ด้วยเหตุนี้เองชาติก่อนนางถึงเรียนรู้วิชาแพทย์จนมีฝีมือล้ำเลิศ! คิดถึงความงดงามน่ารักของชีวจี ดวงตาของเงินสี่เหนียงทอแววเอื้ออารีโดยไม่รู้ตัว

เส้นจงซึ่งกะพริบตา แบบนี้ก็เรียกว่าเหมือนหรือ คนหนึ่งรุนแรงเหมือนไฟ คนหนึ่งอ่อนโยนเหมือนน้ำ ในใจไม่เห็นด้วย แต่เห็นนางมีความสุข เส้นจงซึ่งจิ้งคร้านจะแก้ไข ตักใจอีกคำและยื่นไป นานทีเดียวเงินสี่เหนียงก็ไม่อ้าปาก

"สี่เหนียง" เส้นจงซึ่งร้องเรียกพลางก้มหน้า เงินสี่เหนียงฟังอกเขา

* ลูกวัวแรกเกิดไม่กลัวเสือ เป็นสำนวนหมายถึงคนหนุ่มสาวที่ยังผ่านโลกมาไม่มาก ไม่รู้ถึงความหนักเบาของเหตุการณ์ จึงกล้าคิดกล้าทำ พร้อมจะเอาใจใส่ทุกสิ่ง เปรียบเหมือนลูกวัวแรกเกิดที่ไม่รู้ถึงความร้ายกาจของเสือจึงไม่รู้จักกลัว

และหลับไปแล้ว

"...แม่นางตงจวีบอกว่าพอเสียนฐุหยินได้ข่าวว่าองค์หญิงแปดเกิดเรื่องก็พุ่งออกไปทันที แต่พบราชบัณฑิตเจิ้งเสี๋ยก่อน ราชบัณฑิตเจิ้งบอกว่าหมอลหลงไปคู้องค์หญิงแปดแล้วและขวางเสียนฐุหยินไว้" นางกำนัลนามร่วจู่ไปสืบข่าวกลับมาและยื่นรายงานอยู่กลางตำหนักบรรทมของอวีผินอย่างนอบน้อม

อวีผินเงยหน้าขึ้นมาจากกระถางต้นแก้วแคระทันที

"ราชบัณฑิตเจิ้งไม่ให้รักษา?" หูหลันที่กำลังเซ็ดกระถางต้นไม้หน้าแดงจนเป็นม่วง "เขามีสิทธิ์อันใด" นางพนมหายใจออกมา "เสียนฐุหยินเป็นหมอลหลงอีกทั้งยังเป็นสตรี ให้นางรักษาโรคให้องค์หญิงแปดเหมาะสมที่สุดแล้ว! หากไม่เพราะถูกขวางไว้จนไม่ได้ไปตรวจองค์หญิงองค์หญิงแปดจะต้องเจ็บตัวขนาดนี้หรือ" พอคิดถึงความเจ็บปวดปางตายขององค์หญิงแปดเมื่อฟื้นขึ้นมาในตอนเช้า หูหลันขอบตาแดง น้ำตาแทบจะร่วงลงมา

"มิใช่เพราะกลัวพระสนมอวีผินของพวกเราจะถูกเสียนฐุหยินขี้ใจไปหรือ" ร่วจู่แค้นเสียง

กลัวเสียนฐุหยินจะขี้ใจไปเพราะอะไร หูหลันมองร่วจู่อย่างขឹងใจ อวีผินสีหน้ากลับเป็นปกติแล้ว นางกำลังมองร่วจู่อย่างครุ่นคิดเช่นกัน

ร่วจู่กัดฟัน "หากบ่าวพุดผิด พระสนมถือเสียว่าบ่าวพุดเพื่อเจ้าก็แล้วกันนะเพคะ"

อวีผินมองนางนิ่ง ไม่ตอบอะไร

"เซวียฮองเฮาสวรรคตไปกว่าครึ่งปีแล้ว ฝ่ายในไม่อาจไร้ประมุข ชุนนางใหญ่ในราชสำนักต่างถวายเป็นฎีกาเร่งให้ฝ่าบาททรงสถาปนาฮองเฮา พระสนมลองพิจารณาเอาเองเถิด การสถาปนาฮองเฮาเป็นเรื่องช้าเร็ว เท่านั้นเอง" นางหักนิ้วไล่เรียงให้อวีฉินฟัง "หากฝ่าบาททรงต้องการ สถาปนาใครเป็นฮองเฮา ก่อนอื่นก็ต้องเป็นสนมชานาที่มีพระโอรส องค์ชายใหญ่กับองค์ชายเจ็ดประสูติจากเซวียฮองเฮา ไม่กล่าวถึงแล้วกัน มารดาขององค์ชายรองเป็นนางกำนัล มีอายุยกย่องขึ้นมาได้ บรรดา พระโอรสที่เหลือ องค์ชายห้ากับองค์ชายสิบประสูติจากเจิ้งก๊วยเพย ทั้งยังเป็นที่รักใคร่โปรดปรานของฝ่าบาท นางมีความเป็นไปได้สูงสุด ที่จะได้รับการสถาปนาเป็นฮองเฮา ถัดมาก็เป็นมารดาขององค์ชายสี่ เต๋อเพย มารดาขององค์ชายสามสวีฉิน ส่วนองค์ชายหก องค์ชายแปด และองค์ชายเก้ามารดาล้วนเป็นหม่อมเหรินที่เพิ่งเข้าวัง เพราะมีพระโอรส ถึงได้เลื่อนชั้นเป็นก๊วยเหริน ชาติตระกูลและภูมิหลังไม่ได้แข็งแกร่งนัก ไม่พูดถึงก็ยอมได้ พระสนมมีฐานะสูงส่งก็จริงและนับว่ามีตำแหน่งสูงสุด รองจากพระชายา แต่ถึงอย่างไรก็ไม่มีพระโอรส เทียบกับเจ้านาย เหล่านั้นแล้วยอมด้อยกว่าชั้นหนึ่ง...คิดๆ ดูแล้วผู้ที่มีกำลังจะช่วงชิง ตำแหน่งฮองเฮาจึงเหลืออยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น"

คิดดูแล้วก็เป็นอย่างนี้จริงๆ อวีฉินพยักหน้า

บิดาของนางก็บอกว่าหากจะกล่าวถึงชาติตระกูล นางก็พอมีกำลัง อยู่บ้าง จนใจที่นางไม่มีลูกชาย เบื้องบนยังมีพระชายาอีกสองคนที่มี ลูกชาย นางจึงหมดโอกาส ดังนั้นพอเซวียฮองเฮาสวรรคต บิดาจึงเตือน ให้นางสำรวจมรรควังตัวให้ถี่ อย่าเข้าไปเกี่ยวข้องกับวังวนแห่งการแย่งชิง

ตำแหน่งสองเฮา

ที่ว่าหูลิ้นกลับงบนักกว่าเดิม "ในบรรดาสนมชายาเหล่านี้ ใคร มีกำลังมากน้อยอย่างไร ต่อให้ไม่พูดทุกคนก็กระจ่างแจ้งแกใจอยู่แล้ว เพียงแต่เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเส้นฐุหยินด้วย"

"ตามหลักแล้วไม่เกี่ยวกับเส้นฐุหยินแม้แต่นิดเดียว แต่ว่า..."
 รั้วจู้ตรงเข้าประเด็นสำคัญทันที "ตั้งแต่ปีก่อนที่แม่ทัพเสี้ยนนำชายชชะ กลับมาสู่ราชสำนัก เส้นก๊วยเหรินก็เลื่อนชั้นแบบก้าวกระโดดไปเป็น พระชายนี่เป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์ต้าโจว ตอนนี้งานนอกลือกันให้ทั่วว่าเส้นเพยภูมิลังไม่แข็งแกร่งนักก็จริง แต่ถึงอย่างไร กิ่งดงตามธรรมชาติ อีกทั้งพี่ชายยังเป็นแม่ทัพใหญ่ที่สร้างคุณงาม ความชอบแก่แผ่นดินอย่างใหญ่หลวง มีอภุมอำนาจไว้มากมาย ถลิ่งดา หนึ่งครั้งฮ่องเต้ยังทรงหวาดกลัว ส่วนพี่สะใภ้เส้นฐุหยินก็เป็นหมอเทวดา ที่มีชื่อเสียงในหมู่ชาวบ้าน ชื่อเสียงของเส้นฐุหยินโด่งดังในหมู่ชาวบ้าน ขนาดไหน พระสนมย่อมรู้ดีที่สุด หากนางตัดลินใจสนับสนุนน้องสามี ใช้อำนาจของตนเองสักเล็กน้อย ผลจะเป็นอย่างไร" นางมองอวีผิน ด้วยสายตาที่บอกว่าท่านน่าจะเข้าใจ "ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเส้นฐุหยิน ยังได้รับความโปรดปรานจากไทเฮา" แต่โบราณมีเหตุการณ์จับตัวโอรส สวรรค์และออกคำสั่งกับขุนนางเกิดขึ้นหลายครั้ง รั้วจู้กัดเสียงให้เบา "ในวังลือกันไปทั่วว่าหมีนี่ฝ่าบาททรงรักใคร่เส้นเพยอยู่บ่อยๆ เพราะ ทำข้อตกลงลับๆ กับแม่ทัพเสี้ยนแล้วว่าจะแต่งตั้งเส้นเพยเป็นสองเฮา จึงอยากจะให้นางตั้งครุภรมังกรโดยไว" เทียบกับสนมชายาคนอื่นแล้ว จูดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของเส้นเพยก็คือไม่มีพระโอรส แต่ข้อได้เปรียบ

คือยังอ่อนเยาว์และงดงาม "ฝ่าบาทยังทรงอยู่ในวัยหนุ่มและแข็งแรง
อาจครองราชย์ต่อไปอีกยี่สิบปีก็ไม่แน่ หากเส้นเพยให้กำเนิดพระโอรส
ได้จริงๆ ยี่สิบปีให้หลังย่อมอยู่ในวัยหนุ่มพอดี!"

ดังนั้นการขึ้นเป็นของเฮา ศัตรูตัวฉกาจที่แท้จริงของเจิ้งกั๋วเพย
ไม่ใช่เตอเพยมารดาขององค์ชายสี่ แต่เป็นเส้นเพยต่างหาก!

แต่เจิ้งกั๋วเพยก็ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะเอาชีวิตขององค์หญิงแปดมา
ล้อเล่น! คิดถึงใบหน้าอิดโรยซีดเขียวขององค์หญิงแปดแล้ว อวี๋ผิน
อดกัดฟันไม่ได้ กันบึ้งดวงตาสาตประกายเหี้ยมโหด

เห็นอวี๋ผินห้วนไหวแล้ว รั่วจู้ถือโอกาสถาม "พวกเราจะช่วยสนับสนุน
เส้นเพยดีหรือไม่เพคะ" คำพูดนี้นางเก็บอยู่ในใจมานานแล้ว

เส้นจงชิงกุมกำลังทหารอยู่ในมือ หากเขามีใจคิดจะยกน้องสาว
ขึ้นเป็นของเฮา ฮ่องเต้ไม่กล้าคัดค้านแน่ ชาวลือไม่แพร่ไปถึงเบ๊องบน
แต่ชาวบ้านลือกันไปทั่วแล้วว่าเส้นเพยมีโอกาสสูงที่จะได้รับการสถาปนา
เป็นของเฮา หากยามนี้อวี๋ผินของพวกนางสามารถส่งเสริมอีกฝ่ายย่อม
มีความดีความชอบ เรื่องนี้แตกต่างกับการขอให้เส้นเพยขึ้นเป็นของเฮา
แล้วค่อยไปประจบเอาใจราวฟ้ากับเหว! รั่วจู้ไม่เข้าใจเลย อวี๋ผินของนาง
เฉลียวฉลาดมาตลอด ไฉนจึงมองสถานการณ์นี้ไม่ออก ช่างน่ารำคาญใจ
ยิ่งนัก

สนับสนุน? อวี๋ผินสะดุ้ง คำพูดของบิดาตั้งขึ้นข้างหูอีกครั้ง นาง
เปลี่ยนหัวข้อสนทนาเสียงเรียบ "เส้นสุหยินยังไม่ฟื้นอีกหรือ"

รั่วจู้ที่จดจ้องผู้เป็นนายอย่างกระตือรือร้นตะลึงงัน ก่อนจะพยักหน้า
"ยังหลับอยู่เพคะ" นางเสริม "ท่านหมอลูเป็นลูกศิษย์ของเส้นสุหยิน ทั้งยัง

เป็นหมอนในค่ายทหารมาหลายปี ว่ากันว่าเขาเชี่ยวชาญบาดแผลภายนอกมากที่สุด มีเขาอยู่องค์หญิงแปดไม่เป็นไรหรอกเพคะ"

"นางเป็นคนอภัพจริงๆ" อวี๋ผินฟังแล้วถอนหายใจ

หูลิ้นถอนหายใจตาม "หมอล่วงเวินบอกว่าสภาพร่างกายของนางไม่เหมาะจะเป็นหมอตั่งนานแล้ว ได้ยินว่าแต่ก่อนตอนรักษาโรคให้คนนางเคยเห็นน้อยจนเป็นลมไปถึงสามวันสามคืน ที่ผ่านมาคิดว่าเป็นข่าวลือมาตลอด คราวนี้..." พอคิดว่าเงินสื่อเหนียงแทบเป็นลมไปเพราะองค์หญิงแปด เสียงของหูลิ้นชะงัก

ตำหนักบรรทมพลันเงียบงัน

อวี๋ผินเลื่อนสายตาไปยังดวงอาทิตย์ยามสนธยาที่แดงฉานเหมือนสีเลือด เน้นนานจึงหันกลับมา "เจ้าไปเอาใ่วอู* อายุพันปีตั้งนั้นออกมา"

"พัน...พันปี..." ริ้วจู๊ลิ้นพันกัน ไส่วอูอายุพันปีที่สูงสามเชีเยและเติบโตเป็นรูปร่างคนอย่างสมบูรณ์แล้วตั้งนั้น เสนาบตีอวี๋บิดาของอวี๋ผินพบเจอโดยบังเอิญและเสียทรัพย์ไปนับหมื่นกว่าจะซื้อหามาได้ เป็นสิ่งที่เตรียมไว้เป็นของขวัญวันเกิดให้ฝ่าบาทในเดือนสามปีหน้า!

ริ้วจู๊ขยับปากไปมาอยู่นานก่อนจะรับคำ "เพคะ" และหมุนตัวเดินออกไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

* ไส่วอู เป็นสมุนไพรจีนที่มีฤทธิ์อุ่น รสขมฝาด บำรุงตับและเลือด จัดเป็นยาอายุวัฒนะอย่างหนึ่งของจีน